

Giới thiệu Bệ Hạ, Không Thể!!

Bệ Hạ, không thể!! – đang tiến hành – Đại Phi

Giới thiệu truyện ngôn tình sắc hấp dẫn sau:

Nhiệm Diên vốn là người thế kỉ 21 nhưng do nhân duyên nên nàng đã xuyên không về cổ đại. Hơn nữa còn xuyên vào chính thời “Xuân Thu – Chiến Quốc” nổi danh lịch sử mà nàng đã được học.

Nàng vô tình gặp Yến Vương và bị bắt mang về kinh thành phong nàng là Trinh Hoa phu nhân. Nhưng theo lịch sử Yến Vương lại lâm trọng bệnh và sau khi Yến Vương băng hà người thừa kế ngôi vị sẽ là Tử công tử Trọng Tuyên. Vì giữ mạng nhỏ nên nàng quyết định đầu quân cho Tử công tử Trọng Tuyên. Nhưng đời không như mơ nàng lại vào tay Công tử Quý Thịnh. Từ đây, nhân duyên nghìn năm bắt đầu.

“Công tử Quý Thịnh hồi triều ngày ấy Nhiệm Diên biết chính mình chết chắc rồi

Đêm đó vỗ về dấu huyết trước ngực nàng, hần cười nói: Chọc tức ta, nguoi liền đòi đòi kiếp kiếp đều là người của ta”

Hần cưng chiều nàng không để ai ức hiếp nàng nhưng hần lại có “nhu cầu” quá mức khiến cho nàng sáng nào eo cũng đau. Nàng muốn trốn hần nhưng không thành. Nhưng rồi dần dần nàng nhận ra mình yêu hần. Nhưng lúc này nàng bị cuốn vào cuộc tranh giành quyền lực.

Nàng phải làm sao khi lịch sử đã không còn giống như những gì nàng biết? Nàng và hần có đến được với nhau không? Cuộc chiến tranh giành ngai vàng khốc liệt như thế nào? Nàng phải lựa chọn như thế nào để không trái với tim mình?

Tất cả sẽ được bật mí trong Bệ Hạ, không thể!!

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trinh Hoa Phu Nhân

Trong vòng ba tháng, tin tức quân vương lâm bệnh nặng sắp băng hà đã truyền khắp trên dưới Yến Quốc.

Bàng Cung hoa đào rực rỡ, nhưng Nhiệm Diên lại không có tâm trạng thưởng thức, bàn tay run rẩy cầm bức thư thiếu chút nữa té ngã ở dưới cây đào, xuân hoa sáng lạn đầy trời, trong mắt nàng lại là một mảnh trời đất quay cuồng.

"Phu nhân, Phu nhân không sao chứ?"

"Không sao."

Vẫy tay ý bảo cung nhân đang tiến lên lui xuống, Nhiệm Diên hít sâu vài hơi mới có thể cố gắng giữ vững thần trí, xuân hàn se lạnh lui đông lạnh(??), cung trang đầy đặn trên người cũng không ngăn được nàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

[Vương đã triệu Công tử Quý Thịnh hồi kinh]

"Nữ Âm, lập tức đi qua chỗ Công tử Trọng Tuyên, nói giờ Dậu ta sẽ ở Vọng Nguyệt đài chờ hần."

Bước trên hành lang quay về Trường Hoa Điện, Nhiệm Diên cảm giác thấy bắp chân còn ần ần có chút nhũn ra. Sách sử ghi lại, Yến Vương băng hà vào mừng năm tháng tư, thời gian từ giờ đến lúc đó còn không đến một tháng. Yến Vương thế nhưng lại vào lúc bệnh nặng này triệu hồi Công tử Quý Thịnh, dụng ý trong việc này không khó để phỏng đoán.

Vào tầm điện, Nhiệm Diên liền ném dài lụa trọng sa choàng nơi cổ tay, ngay cả ngọc bội ngọc tổ rung động bên hông cũng ném xuống trên mặt đất, may mà đã sớm cho cung nhân lui hết ra ngoài, bằng không thấy lần khác thường này của nàng chỉ sợ lại truyền ra là nàng bị bệnh điên đi.

"Sách của ta, sách của ta! Xong đời!"

Tráp bát bảo trang trí xà cừ nãi nãi, nàng rút cuộc tìm được quyền sách vẫn luôn bị chính mình cất giấu - "Xuân Thu - Chiến Quốc"

Hai năm trước, nàng chính là ôm quyền sách này xuyên đến nơi đây, bị Yến Vương đi săn quay về gặp, nhìn trúng nên mang về cung, phong làm Trinh Hoa phu nhân, có thể nói là một bước lên trời. Khó có được một lần xuyên qua, Nhiệm Diên phá lệ vô cùng yêu quý tính mạng.

Sách sử có ghi, sau khi Yến Linh Công băng hà, người kế vị tiếp theo chính là Tứ công tử Trọng Tuyên. Vì để có thể ở loạn thế Chiến quốc sống cho thật tốt, Nhiễm Diên rất nhanh liền xác định đứng ở trận doanh của Công tử Trọng Tuyên, an ổn ồm ồm.

Lúc đó Công tử Trọng Tuyên vì tranh trừ (tranh ngôi vương), quả thực là bốn bề giáp địch, bát phương gặp nạn, trong sáu người con của Yến Vương, y chưa hẳn đã là lựa chọn số một cho vương vị, tỷ như đệ đệ của y – Công tử Quý Thịnh, vô luận là văn tài võ nghệ, hay thủ đoạn trị quốc đều luôn ở phía trên y.

Mất công Nhiễm Diên phải dùng kế, làm Yến Vương sinh ra tâm chán ghét với Quý Thịnh, đem hấn đuổi ra khỏi kinh, lúc này Trọng Tuyên mới có cơ hội.

Nàng vẫn còn nhớ rõ ngày ấy Quý Thịnh rời kinh, Nhiễm Diên không khéo lại vô tình tương ngộ hấn, ánh mắt kia, cơ hồ là không hề gọn sóng như mặt nước phẳng lặng, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến việc nàng nhìn ra bên trong đó là sát ý.

Cũng chính bởi một cái liếc mắt ấy, dọa đến Nhiễm Diên bị hoảng loạn nửa tháng ròng, may mà biết được Quý Thịnh sẽ không có ngày quay về kinh, thêm nữa Trọng Tuyên lại hứa sẽ dành Thái Hậu chi vị cho nàng, lúc ấy mới dần dần an tâm xuống.

Chỉ là, hiện tại thời điểm Yến Vương bệnh nặng sắp chết vô cùng quan trọng này, thế nhưng lại muốn đem Quý Thịnh triệu hồi về.

Nhìn giấy trắng mực đen giản thể của hiện đại, mặt trên rõ ràng viết Trọng Tuyên kế vị, Nhiễm Diên nghĩ có lẽ là do chính nàng sầu lo quá độ, Quý Thịnh người này tuy lợi hại, có điều sử sách đã ghi, sau này hấn sẽ bị bệnh sốt rét mà chết.

"May mắn may mắn, ông trời, ngàn vạn lần cũng không thể để Quý Thịnh lên làm vương nha....."

Hấn nếu làm vương, nhất định sẽ là một cái bạo quân tàn nhẫn thị huyết!

Han: Ở đây giải thích một chút cho các nàng hiểu rõ để tránh nhầm lẫn

Chương này nhắc đến "Vương" – Tức là Vua nha, không phải là vương gia hay gì đâu

Vương (hay vua) có chút khác biệt với Hoàng đế (hay Đế)

- Hoàng đế: là chủ của cả một quốc gia rộng lớn, cai quản cả thiên hạ, cũng vì thế mà được gọi là Thiên tử. (nôm na là Vua to)

- Vương: chỉ là làm chủ một vùng, về mặt tính chất thì nhỏ hơn Hoàng đế. (được coi là Vua nhỏ)

Bối cảnh trong truyện là thời buổi loạn thế, phân chia thành nhiều nước nhỏ, Yến Quốc là một nước nhỏ trong đó nên vua xưng là Vương. Có lẽ vì thế mà các con của Vương cũng chỉ được tác giả đặt danh xưng "Công tử" chứ ko phải là Hoàng tử chẳng?? ^^~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Công Tử Quý Thịnh

Công tử Quý Thịnh là do Yến Vương Trịnh phi sinh ra, Trịnh phi xuất thân từ Trịnh Quốc công thất, nổi danh tuyệt sắc, tuổi trẻ được Yến Vương vô cùng sủng hạnh, sau khi sinh nhi tử lại càng được lòng Yến Vương.

Quý Thịnh bị hãm hại phải ly khai kinh đô vào năm hai mươi tuổi có lẽ, khi ấy đã được xưng là quân tử phi như ngọc, kế thừa dung nhan tuyệt sắc của Trịnh phi cùng nét anh tuấn mạnh mẽ của Yến Vương, Công tử Thịnh có thể nói là mỹ sắc nhất thượng kinh cũng chẳng sai.

Nếu không phải người này quá mức cường thế lợi hại, Nhiễm Diên cũng không làm ra kế sách hạ lưu như vậy, đem hấn đuổi khỏi kinh.

Lại xem Công tử Trọng Tuyên trước mắt, như lời ghi trên sách sử, cũng là cái mỹ nam tử hiếm có, nhưng luận về khí thế, y vẫn hơi kém Quý Thịnh một bậc, bất quá Nhiễm Diên lại phá lệ thích loại ôn nhu này của y.

"Lần này truyền thư muốn gặp công tử, là vì muốn thương nghị một chuyện. Lúc trước Quý Thịnh còn ở thượng kinh, ta đã bảo ngài phái người đi giết hấn, ngài lại nhân từ nương tay, hiện giờ hấn lại được triệu về kinh, ngài bây giờ mới bắt đầu sốt ruột."

Khoảng cách tới Thái Tử chi vị chỉ còn kém Trọng Tuyên có nửa bước, sao y có thể không vội vàng, gió trên đài cao thổi phàn phật, y đưa mắt nhìn về phía mặt Nhiễm Diên, nữ nhân này so với dung mạo của Trịnh Phi còn mỹ hơn, cùng lắm mới chỉ có hai mươi tuổi, thế nhưng thủ đoạn mưu kế căn bản đã không phải ở mức của một phụ nhân bình thường.

Năm đó khi nàng muốn y giết Quý Thịnh, lúc ấy còn chưa tròn mười chín tuổi.

"Lúc trước Trọng Tuyên không nghe theo lời của phu nhân, giờ đã hối hận không thôi, hiện tại vương đệ quay về, còn phải thỉnh phu nhân chỉ điểm cho."

Nhiễm Diên nghe vậy cười khẽ một tiếng, lắc lắc quạt khổng tước trong tay, thân quạt khảm đá quý rạn rở, chuỗi quạt treo tua hoa lệ đong đưa.

"Đại Mẫn thành cách thượng kinh khoảng vài trăm dặm đường. Quý Thịnh nếu ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.... Nói vậy, vậy Bệ Hạ cũng không có thời gian đi trách cứ ai đi."

Thanh âm nữ nhân mềm mại trong trẻo, nhàn nhạt hòa vào làn gió rồi biến mất, Công tử Tuyên trong phút chốc mắt liền sáng lên, đối với Nhiễm Diên chấp tay nói: "Trọng Tuyên đã minh bạch ý tứ của phu nhân, phu nhân cứ yên tâm, đợi sau khi Tuyên ta kế vị, nhất định Trường Nhạc Điện sẽ là của người."

Trường Nhạc Điện của Yến Quốc, chính là nơi tượng trưng cho vị trí Thái Hậu.

"Vậy đa tạ công tử."

Nhìn thân ảnh cao dài của Trọng Tuyên tức tốc bước xuống Vọng Nguyệt đài, ngay tức khắc vẽ mặt của Nhiễm Diên liền biến thành đũa đám, ôm lấy tượng kỳ lân ngọc bên người, làm gì còn chút nào phong thái ung dung chỉ tư vừa rồi, ngửa mặt lên trời thở dài: "Ta đây là đang tạo ra cái nghiệt gì a."

Làm sao lại càng ngày càng có thêm mấy tình tiết giống như yêu phi Đất Kỳ vậy?

"Mặc kệ, nhất định không thể để Quý Thịnh trở về, lúc trước hại hấn như vậy, hấn nếu còn sống trở về...." Nhất định sẽ xé xác nàng.

Công tử Trọng Tuyên người này khuyết điểm lớn nhất đó là do dự không quyết đoán, nhân từ nương tay, cũng không biết trong lịch sử y làm Yến Vương như thế nào. Cũng may ba ngày sau, tin tức của Trọng Tuyên truyền tới, nhìn thấy trên giấy viết thư đề hai chữ "Việc thành", Nhiễm Diên liền hoàn toàn an tâm.

Tin tức Mẫn thành quân trên đường bị ám sát bỏ mình rất nhanh đã truyền tới tại Yến Vương, rốt cuộc vẫn là nhi tử của mình cùng sủng phi ngày xưa, đột nhiên nghe tin Quý Thịnh chết, lão Yến Vương bệnh nặng thể nhưng lập tức thanh tỉnh như hồi quang phản chiếu.

"Tra, lập tức đi tra cho Quả nhân, đến tột cùng là do ai làm! Khụ khụ!"

Nhiễm Diên bụng được đứng hầu ở bên sườn, nhìn Trịnh Phi khóc lóc, tư vị trong lòng hỗn tạp đến khó có thể miêu tả, chỉ thầm khẩn cầu Trọng Tuyên làm việc sạch sẽ một chút, đừng để lại dấu vết gì, nếu thật là bị điều tra ra, phỏng chừng ngay cả nàng cũng đều trốn không thoát từ tội."

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, Nhiễm Diên rốt cuộc là đã quá xem trọng Trọng Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trở Thành Tù Binh

"A! Đây là cái gì!"

Không rảnh để lo đau đớn quanh thân, Nhiễm Diên kinh hoàng lùi kéo vòng lưới trên người, giây giụa càng thêm loạn, chỉ nghe thấy bên sườn có một trận tiếng bước chân truyền đến, ánh sáng của đuốc lửa chiếu tới, nàng liền thấy rõ người cầm đầu.

"Người là ai?"

Người nọ ăn mặc hắc y, cơ hồ hòa cùng bóng đêm, sát khí nơi mi tâm nồng đậm, tay cầm trường kiếm bên sườn eo, cười lạnh nhìn về phía nàng dưới vòng lưới.

"Trinh Hoa phu nhân, lâu rồi không gặp."

Trong chớp nhoáng, Nhiễm Diên nhớ tới người này, Công tử Quý Thịnh từng là vương tử mà Yến Vương sủng ái nhất, môn hạ thực khách ba ngàn, người tài ba dị sĩ càng không ít, trong đó Triệu gia tam huynh đệ vì hấn cống hiến, thậm chí nổi danh mấy quốc.

Người này chính là Triệu Lịch – kiếm khách tiếng tăm lẫy lừng.

"Như thế nào, như thế nào lại là người!"

Nếu Triệu Lịch ở đây, vậy Công tử Quý Thịnh chẳng phải là.....

Người đi theo Quý Thịnh sợ là không có mấy người không hận Nhiễm Diên, từ sớm đã đem nàng coi là một Đất Kỳ khác, chỉ hận không thể diệt trừ cho

sáng khoải, ngay như tên Triệu Lịch này, trường kiếm trong tay rút ra lại thả về, trong mắt bắn ra hung quang.

"Yêu phi, mấy lần hãm hại công tử nhà ta, nếu không phải công tử đã sớm đề phòng, chỉ sợ là thật sự đã đúng ý ngươi!"

Nàng đáng lẽ phải sớm dự đoán được, nhân vật như vậy sao có thể dễ như trở bàn tay đã chết, không thể phủ nhận một điều Công tử Quý Thịnh quả là một đối thủ mạnh mẽ, nếu không phải trong sách sử ghi lại người kế vị không phải hắn, thì có cho Nhiễm Diên trăm cái gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám hạ độc thủ với hắn.

Nhìn tình thế trước mắt xem ra, sợ là hắn đã sớm có đề phòng, có thể đã luôn chờ bọn họ đi giết hắn, rồi tương kế tựu kế bức Trọng Tuyên tạo phản, tới nay mà qua, người thắng đã định.....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lễ Vật Của Công Tử Thịnh

Nhiễm Diên cảm thấy chính mình bị bắt, bị loại sách lịch sử kia chơi cho một vô đầu.

Cũng không biết là do thiên mệnh đã sửa, hay vẫn là do nàng trợ giúp Trọng Tuyên quá mức, Công tử Thịnh chết đi sống lại, trở về triều dẹp yên cung loạn, người vốn nên kế vị - Công tử Tuyên trong khoảnh khắc liền biến thành loạn đảng, bị bắt vào đại lao, ngay cả nàng cũng trở thành tù nhân.

Ngồi ở Trường Hoa Điện, Nhiễm Diên suy sụp đem cuốn sách "Xuân Thu - Chiến Quốc" kia từng tờ từng tờ xé xuống, ném vào trong bếp lò, đây là đồ vật duy nhất nàng mang đến từ hiện đại, hoàn cảnh bây giờ tất yếu không thể lưu lại.

"Sớm biết thế liền không làm loạn....."

Điểm này không thể oán trách xã hội, nàng đáng nhẽ phải sớm nhìn bạch lịch sử là lịch sử, hiện tại là hiện tại, Quý Thịnh như lang như hổ sao có thể khuất phục dưới trướng Trọng Tuyên, là nàng ôm sai đuôi rồi, áp dụng sai cách rồi.

Lập Chính Điện phái người tới, Nhiễm Diên đã có chuẩn bị, sau cung biến ba ngày, Quý Thịnh cũng đã đến lúc trông thấy địch thủ ngày xưa là nàng, muốn chém muốn giết như thế nào là tùy ý hắn.

"Phu nhân mau đi thôi, đừng để Công tử chờ lâu."

Cung nhân chấp tay hành lễ, thu lại kinh diễm trong mắt, Trinh Hoa phu nhân lại lịch không người nào biết, chỉ dựa vào khuôn mặt này của nàng liền trở thành Phu nhân được sủng ái nhất Yên cung, mỹ mạo này ngay cả tân Trịnh đệ nhất mỹ nhân năm đó cũng không sánh bằng, hiện giờ nàng lại ở đầu hai mươi, đúng là lúc khuynh thành nhất, đừng nói đến nam nhân, ngay cả thái giám hắn đây cũng động tâm không thôi.

Không dám nhìn nhiều, thế nhân không thấu được sự hủy hoại của mỹ sắc Đát Kỷ, cung nhân đoán rằng, sợ là Nhiễm Diên đây cũng sánh kịp đi.

Yên cung cực lớn, kiến trúc xa hoa lãng phí dị thường, cung điện lầu các san sát, hành lang dài sân phơi vu hồi, người đã trở thành tù nhân như Nhiễm Diên tự nhiên không có được tư cách ngồi liên kiệu như ngày xưa, chỉ đành phải theo cung nhân đi bộ về hướng Lập Chính Điện.

Nhiễm Diên từng ảo tưởng qua ngày tái kiến Công tử Thịnh, lúc đó nàng định là an ổn ngồi trên ghế phượng của Thái Hậu, từ trên cao nhìn xuống, đắc ý dào dạt, tuyệt đối không phải chật vật giống như hôm nay.

Trên bậc thềm son son thiếp vàng, máu tươi sau trận cung biến đã bị tẩy đi, chỉ còn lại trong gió xuân ấm áp, tựa hồ còn kèm theo vài tia huyết tinh. Bên trong đại điện tĩnh mịch, vòng qua đồng đỉnh đốt trầm hương khói bay lượn lờ, Nhiễm Diên nhìn thấy thân ảnh tuần tú phía trên thềm ngọc kia.

Ước chừng một năm không thấy, nam nhân này lại cao lớn hơn không ít.

"Đã lâu không gặp, phu nhân."

Người dân Yên Quốc đều biết, Công tử Quý Thịnh tuấn mỹ vô song, phong thần diệt lệ, tuy ít khi nói cười, lại là đối nhân ôn hòa hữu lễ, chỉ riêng mình Nhiễm Diên biết, tất thấy kia đều chỉ là biểu hiện giả dối.

Một thân long bào màu đen thêu nhật nguyệt tinh tú làm hắn thoát nhìn cực kỳ cuồng ngạo, nhân nhiên dạo bước mà đến, ngọc bội hoa lệ bên hông đồng đưa tạo ra tiếng "đông đông" dễ nghe, mặt mang theo nét mỉm cười khiến hắn thoát nhìn càng thêm mê người, chỉ là cặp mắt tràn đầy tà khí kia, lại làm bấp chân Nhiễm Diên tức khắc nhũn ra.

"Công, công tử, đã lâu không gặp nha, ha ha, ngài thế nhưng càng ngày càng anh minh thần võ."

Có nói "đuổi tay không đánh người đang cười", vì bảo toàn mạng nhỏ, Nhiễm Diên cảm thấy da mặt dày một chút cũng không sao.

Công tử Thịnh hơi cúi môi, nét âm trầm ngưng kết ở trên tuấn nhan cuối cùng cũng hơi tan một chút, nhìn bước chân Nhiễm Diên hơi run lúi về phía sau, hần cười to một tiếng.

"Phu nhân sợ hãi sao?"

Hỏi câu vô nghĩa! Nhiễm Diên cố nén run rẩy, eo liễu đụng phải đồng đỉnh phía sau, dừng bước chân, trơ mắt nhìn Công tử Thịnh càng ngày càng gần, trong lòng bàn tay mồ hôi nóng tụ đầy.

Nam nhân ngón tay thon dài hữu lực, từ từ vén lên một chút tóc đen của nàng, hơi mân mê trong lòng bàn tay, cuối cùng còn để sát vào mũi nhẹ ngửi, tóc dài mượt mà như thủy tựa hồ tràn đầy hương vị thuộc về nàng, thanh hương thật là mê người.

Sau đó, hần thế nhưng vuron đầu lười, liếm liếm tóc lụa mượt kia.

"Thật thơm"

Nhiễm Diên hoàn toàn bị chấn kinh rồi, nhất thời không đứng vững, trực tiếp ngã ngổ ở trên mặt đất, cung trang tố tuyết tiêu váy giống như hoa thược được thật mạnh quăng xuống mặt đất, một đoạn tóc đen dài kia cũng từ trong tay Công tử Thịnh thoát ly, hần từ trên cao nhìn chăm chú xuống nữ nhân bị dọa đến ngốc.

Lộ ra một chút nụ cười có thể nói là ôn nhu.

"Đừng sợ, bốn quân lâu ngày không thấy phu nhân, thực tưởng niệm, hôm nay gặp được vui mừng không thôi, cố ý chuẩn bị một phần hậu lễ, muốn đưa cho phu nhân."

Dứt lời, hần vỗ vỗ tay, giây lát liền có người ôm một cái tráp mạ vàng đi đến, trực tiếp đưa tới bên cạnh Nhiễm Diên, buông xuống rồi nhanh chóng rời đi.

"Nhìn thử xem, phu nhân nhất định sẽ thích."

Nhiễm Diên mới vừa rồi bị cử chỉ biến thái của Công tử Thịnh làm cho kinh hách chưa lui, tim đập như nổi trống, tay chân đều có chút run rẩy, lễ vật của hần, nàng thật sự không dám ảo tưởng đến thứ gì tốt đẹp.

"Mở ra."

Thanh âm hần lạnh lẽo, đã lộ ra mệnh lệnh áp bách, Nhiễm Diên bị dọa nhíp tim không đồng đều, ngón tay ngọc mảnh khảnh run run hướng đến hộp gấm, đem nắp hộp hơi cầm lấy.

Hương vị máu tươi ập vào trước mặt.....

Hộp mới mở một nửa, nàng liền kinh hãi mở to hai mắt.

"A a!!!!"

Nàng thất thanh hét đến chói tai, theo bản năng tay chân cùng nhau sử dụng lùi về phía sau, giấy đập lung tung, không ngờ đá vào một bên của hộp gấm, hộp bị lật đổ, đồ vật được đặt bên trong liền lộ cộc lãn ra, máu tươi tràn lan trên nền gạch, đầu người kia đánh vài vòng mới dừng lại, kẻ này chết không nhắm mắt, đôi mắt mở to ấy trực tiếp đối diện với Nhiễm Diên.

"A!!"

Đó chính là lễ vật mà Công tử Thịnh đưa cho nàng.

Đầu của Trọng Tuyên.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Độc Được

Đại diện yên tĩnh, ánh sáng không nhiều lắm, cơ hồ ngưng kết trong không khí, chỉ nghe được hô hấp dồn dập hoảng sợ do bị kinh hách quá độ của Nhiễm Diên, Công tử Thịnh cười nhạt một tiếng đến gần, để giấy màu đen thêu bàn long tùy ý đá đá đầu người trên đất.

"Hần muốn giết phu nhân, ta giúp phu nhân giết hần, chẳng nhẽ phu nhân không cao hứng sao?"

Máu tươi trên đầu người bị đao kiếm chém xuống còn chưa hoàn toàn khô lại, hiển nhiên là mới chặt bỏ không lâu, khuôn mặt ôn nhu mà Nhiễm Diên thường ngày hay tán thưởng lúc này cực kỳ dữ tợn, không khó để hình dung ra trước khi chết là cỡ nào phần nộ cùng tuyệt vọng.

Nhiễm Diên há miệng thở dốc, lại phát không ra một tia thanh âm, nàng quá mức sợ hãi, cả người gần như không được run rẩy, phát ngốc mà nhìn đầu người trên mặt đất, tựa hồ như quên mất phải dời đi tầm mắt.

Tiếp theo người mà hắn muốn giết, đó là nàng đi.....

Công tử Thịnh lần thứ hai đến gần Nhiễm Diên, mỹ lệ như nàng, giờ phút này nhu nhược giống như hoa bị vùi dập, làm người ta nhìn không được muốn hái, nắm ở trong tay tùy ý chà đạp.

"Ta không phải người mà thiên mệnh đã chọn, phu nhân liền trăm phương ngàn kế muốn giết ta, hiện tại ta đã trở về, phu nhân lại nói thử xem, cái gì là thiên mệnh?"

Hắn ngồi xổm bên cạnh người nàng, tay phải bóp trụ hàm dưới của nàng bỗng nhiên nâng lên, thương thức thật gần hoa nhan khuynh thành tái nhợt không còn chút máu, nhìn không được dùng lòng bàn tay trái ở trên gò má nàng du抚, tham lam cảm xúc da thịt nàng tinh tế trơn mềm.

Hắn nghiêm nhiên trở thành địa ngục Tu La, từng chút từng chút phá hủy nàng.

Đại não Nhiễm Diên trống rỗng, hốc mắt dâng lên lệ nóng ảm áp, trong gang tấc tất cả đều là hơi thở cuồng đại áp bách của nam nhân xa lạ, nhìn đến cặp mắt tràn đầy sát ý tàn nhẫn của Quý Thịnh càng làm nàng run rẩy hơn.

Nàng cho rằng thiên mệnh là Trọng Tuyên...

"Sai rồi, ta sai rồi, đừng giết ta, đừng giết ta."

Hàm dưới bị Quý Thịnh véo đến đau nhức, Nhiễm Diên hiểu rõ tầm quan trọng của giờ phút này, nàng run giọng khẩn cầu, mắt đẹp lệ nóng giống như trân châu rơi xuống trên mặt.

Quý Thịnh tựa hồ phá lệ hưởng thụ nàng mềm yếu vô lực như vậy, lòng bàn tay vuốt ve trên mặt nàng cũng dần trở nên nhẹ nhàng yêu thương hơn, có trời mới biết, hắn mơ ước nàng đã bao nhiêu lâu rồi, tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tâm tư luôn trầm tĩnh liền trở nên cuồng động khô nóng.

Chỉ là, nàng lại lựa chọn Trọng Tuyên, mà muốn giết hắn.

"Bảo bối không ngoan, là phải chịu trừng phạt."

Môi hắn áp chế, hôn thật mạnh lên đôi môi phàn hồng run rẩy không thôi của nàng, kiêu nộ mềm mại, so với tưởng tượng của hắn còn muốn thơm ngọt hơn nhiều, trong nháy mắt này, hắn liền bị mê hoặc.

Hai lỗ tai Nhiễm Diên ù ù, hơi thở nóng bỏng thuộc về nam nhân tránh cũng không thể tránh được phát vào má nàng, mang theo mấy phần điên cuồng đem nàng quấn quanh không lối thoát, ngay khi hắn ý đồ muốn đem đầu lưỡi chui vào trong miệng nàng, nàng nổi điên đẩy hắn ra.

"Ngươi! Ngươi muốn làm gì!"

Tính đến cuối cùng, Nhiễm Diên cũng không dám nghĩ đến, Quý Thịnh thế nhưng sẽ nổi lên tâm tư xấu xa với nàng!

"Ngươi đừng quên, ta hiện tại vẫn là phi tử của phụ vương ngươi."

Nói xong những lời này, ngay cả chính Nhiễm Diên cũng cảm thấy thấy không có mấy tác dụng, thời kỳ Xuân Thu chiến loạn cũng không quá coi trọng nhân luân, cha cùng con dâu, con cùng phụ phi, ở các quốc gia công thất đều có rất nhiều, chỉ cần ngươi đủ cường đại, thủ đoạn đủ lợi hại, trong loạn thế liền có thể muốn làm gì thì làm.

Quả nhiên, Quý Thịnh không kiềm chế được trầm giọng cười nhạt,捏 lại đôi mắt hàn quang đáng sợ, chậm rãi đứng dậy.

"Rất nhanh, liền không phải."

Lập Chính Điện là địa phương mà các đời Yến Vương xử lý chính vụ, tầm cung quân vương ở ngay nhà âm trong nhị điện phía sau, Nhiễm Diên bị Quý Thịnh kéo tới nhà âm trong điện, cung nhân hầu điện đều cúi đầu im miệng không nói.

"Buông ta ra! Buông ta ra!"

Tuy là âm thanh la hét sắc nhọn, nhưng giọng của Nhiễm Diên vẫn cực kỳ dễ nghe như cũ, lão Yến Vương ở trên giường bệnh rất mau liền nghe được động tĩnh, ho khan kịch liệt ghé mắt ra xem, chỉ thấy nhi tử út của lão đang túm tiểu phụ nhân tuổi trẻ mỹ mạo.

"A, A Diên.....Khụ khụ!"

"Đại Vương! Đại Vương cứu ta~"

Lão Yến Vương phần nộ muốn đứng dậy, lại ngã một cái thật mạnh trở về long sàng, phun ra một ngụm máu tươi, gân xanh trên thái dương đều nổi lên, đôi mắt vẫn đục hung tợn trừng Quý Thịnh.

"Nghịch, nghịch tử! Ngươi, ngươi muốn làm gì!"

Quý Thịnh không nói mà cười lạnh, bắt lấy thân mình nhỏ xinh của Nhiễm Diên, không tốn chút sức lực nào đã đem nàng đẩy về phía long sàng, ôm lấy eo thon của nàng, kiềm chế thân thể nữ tử đang vùng vẫy, sợ hãi giữa không cam chịu, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói.

"Ngoan, đã đến lúc trừng phạt."

Rất nhanh, Nhiễm Diên liền biết vì sao Quý Thịnh gọi là trừng phạt, nhìn người hầu bưng bàn sơn mà đến, chén thuốc mạ vàng cùng nước thuốc màu đen còn tăn ra từng đợt từng đợt khói nóng, Quý Thịnh tiếp nhận chén thuốc liền nhét vào trong tay Nhiễm Diên.

"Phụ vương tựa hồ bệnh càng ngày càng nặng, phu nhân còn không mau cho người dùng được."

Hắn hết sức thân mật dán vào tai nàng, nhiệt khí trầm nóng thổi qua vành tai phẫn nộ của nàng, tay to cầm sẵn đôi tay nàng mảnh khảnh, không để nàng làm nghiêng đổ chén thuốc.

"Đây, đây là cái gì?" Nhiễm Diên tránh không thoát được, cả người bị Quý Thịnh ôm vào trong ngực, tay phải bị hắn không chế cầm lấy muống ngọc mức canh được, đút về phía lão Yến Vương.

"Độc được a"

Hắn cười hân lên gò má nàng, dùng khẩu khí vô cùng nhẹ nhàng trình bày sự thật tàn nhẫn nhất.

"Không! Không thể!"

Nhiễm Diên khủng hoảng liều mạng giãy giụa, nhưng chung quy vẫn không đọ được với sức lực của Quý Thịnh, mắt thấy chén thuốc đã tới gần bên miệng của lão Yến Vương, nước thuốc màu đen lại bị lão Yến Vương đẩy ra.

"Nghịch tử không thể, không thể sống!"

Quý Thịnh âm trầm rừ mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ thần sắc đậm nhiên, rất nhanh có cung nhân tiến lên, mỗi bên trái phải đè lão Yến Vương lại, ở trong tiếng thét chói tai bất lực của Nhiễm Diên, nắm tay nàng, rút cuộc đem một muống độc được đổ vào trong miệng quân vương.....

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chiếm Hữu Nàng! Lộng Khóc Nàng!

Nhiễm Diên ngã ngồi ở giữa sàn, trơ mắt mà nhìn lão Yến Vương giãy giụa hấp hối, ông ấy vốn là thọ mệnh không nhiều, nhưng chén độc được này đã trực tiếp kết thúc sinh mệnh ngắn ngủi ấy, cánh tay gầy khô túm chặt chẽ lấy màn lụa hoàng sắc, tựa hồ thống khổ trong nháy mắt này dâng lên, khi màn lụa thêu rồng bay ầm ầm rơi xuống, người trên long sàng rốt cuộc không còn chút động tĩnh.

Quý Thịnh vẫn luôn khoanh tay đứng ở trước giường rốt cuộc quay đầu, nhìn đến Nhiễm Diên ngây ngốc thất thần trên mặt đất, đáy mắt hiện lên tinh quang lộng lẫy làm người ớn lạnh sởn tóc gáy.

Đây là sự trừng phạt đối với nàng.

"Phu nhân, người chính là tội nhân của Yến Quốc ta." Thanh âm hắn điềm nhiên lạnh băng, dấu điểm lửa cháy quỷ dị.

Độc sát lão Yến Vương, tội danh ngập trời như vậy, đừng nói là Yến Quốc, nhìn khắp thiên hạ sợ là không có nơi nào để nàng ẩn thân, trừ bỏ phụ thuộc vào hắn, nàng đã không còn có sự lựa chọn nào khác.

Quý Thịnh tàn nhẫn mà chặt đứt hết cây đường lui của nàng.

"Đại Vương tàn thiên!" (dạng như một loại hô vạn tuế??)

Năm 431 trước Công Nguyên, lão Yến Vương bệnh nặng băng hà, thụy hào Linh Công, con trai út Quý Thịnh kế vị xưng Vương, chính thức kéo ra màn che Chiến quốc tranh bá.

Đã qua hơn nửa tháng, Nhiễm Diên bị giam lỏng ở Trường Hoa Điện, ngay cả bên trong Bàng Cung cũng không được đi lại, mỗi ngày chỉ có thể nghe cung nhân thuật lại Tần vương thủ đoạn tàn nhẫn nóng nảy thế nào, chỉ cần nhắc tới cũng làm người biến sắc.

"Đại Vương sai người đem loạn đảng đến thẳng đài, trước mặt triều thần cùng chư hầu, ném vào vạc dầu, lăng trì...."

Còn chưa nói xong, đã có người nồn ra, ngay cả Nhiễm Diên cũng có bóng ma tâm lý, Quý Thịnh hoàn toàn bất đồng với Trọng Tuyên từ tâm, hẳn tuyệt đối là một người tàn nhẫn độc ác, giết người không chớp mắt.

Khi lão Yến Vương còn tại vị, từng hành hình lăng trì một lần, tội thần kia bị trói ở trên cọc gỗ, từng miếng từng miếng thịt bị cắt đến huyết nhục mơ hồ, tiếng gào thê lương xuyên thấu thẳng đài, Nhiễm Diên cùng đông đảo đại thần đương trường liên bị dọa đến ngây người, chỉ có Quý Thịnh một mình một người vẫn đậm phong khinh, cứ theo lẽ thường cụp mí uống rượu.

Lúc ấy, Nhiễm Diên bỗng ngộ ra người này không thể làm quân vương, bởi nếu hắn làm vương, tất sẽ trở thành một tân đế hạ kiệt chỉ bạo lưu.

(* Hạ kiệt chỉ bạo lưu: chỉ vị vua tàn bạo)

Lúc chàng vạng, sau khi Nhiễm Diên dùng bữa liền bị vài vị ma ma mang đến bể tắm nước nóng, ngâm mình ở trong nước ấm tắm đầy tinh dầu và cánh hoa hồng, tâm nàng càng thêm bất an, chẳng lẽ.....

"Phu nhân an tâm tắm gội đi, Đại Vương rất nhanh sẽ qua đây."

Hắn muốn sủng hạnh nàng!

Nhiễm Diên nhất thời bị kinh sợ, nước ấm bốc hơi lên sương mù mờ mịt lượn lờ, nàng lại cảm giác như có hàn khí thấm da.

Ngày tái kiến, Quý Thịnh không chút nào che dấu dục vọng chiếm hữu đối với nàng, hiện giờ lão Yến Vương đã chết, hắn cũng không cần cố kỵ, Nhiễm Diên nghiễm nhiên thành vật trong tay hắn, dù muốn trốn cũng trốn không thoát.

Đợi đến khi tắm gội xong, Nhiễm Diên chỉ mặc một thân váy lụa áo khoác mỏng liền bị đưa về tắm điện, Quý Thịnh còn chưa tới, cung nhân thay nàng đem tóc dài búi thành kiêu bàn vẫn ở sau đầu, thanh lụa huyền sắc mềm nhẵn, trâm ngọc thượng đẳng sáu tác là lược cố định, càng làm nổi bật vẻ đẹp kiêu mị tuyệt luân của nàng.

"Phu nhân mỹ mạo như thế, Đại Vương nhất định sẽ sủng ái người."

Các nàng tựa hồ đều lựa chọn lãng quên, nàng vốn là Trình Hoa phu nhân của lão Yến Vương.

Nhiễm Diên cúi mắt nhìn vào trong gương mà cười, thật là châm chọc, ngón tay tố bạch đưa về phía đá quý được khảm lên bàn trang điểm, mặt gương lạnh lẽo làm nàng tức tốc lùi tay về, nàng trong gương, vừa bắt lực lại đáng thương.

"Đại Vương đến!"

Thật không thể ngờ được, Quý Thịnh đã cuồng vọng tới mức này, đem nàng vốn là phu nhân của tiên quân, quang minh chính đại muốn sủng hạnh.

Cung nhân tấp nập tức tốc rời khỏi điện, lưu lại dạ minh châu chiếu sáng đại điện giống như ban ngày, Quý Thịnh tự vén rèm châu đi vào, mảnh sa mỏng hoa văn hồng phượng buông xuống thật mạnh, nữ nhân làm hắn vừa yêu vừa hận kia, đang ngồi trước bàn trang điểm cách đó không xa, bóng hình xinh đẹp yếu điệu, xu lễ mị người.

Tiếng bước chân trầm ổn đập lên trên thảm cũng không tạo ra âm thanh lớn, Nhiễm Diên lại giống như nghe thấy bùa đòi mạng, không thể phủ nhận, nàng là thực sự sợ hãi.

Phòng chùng là bất cứ ai cũng không nghĩ đến, vào Yến cung hai năm, Trình Hoa phu nhân – người được lão Yến Vương hết mực sủng ái, cư nhiên vẫn là thân xử nữ.....

Bàn tay to của nam nhân dùng ở trên đầu vai lạnh run run rẩy của Nhiễm Diên, cách áo khoác đơn bạc là làn da trắng nõn mịn màng dùng mắt thường cũng có thể thấy được, đôi mắt đen thẳm của Quý Thịnh nhìn Nhiễm Diên cúi đầu im miệng không nói trong gương, trực tiếp mở ra hai tay, từ phía sau đem người nàng ôm vào trong ngực.

"A!"

Nhiễm Diên kinh hô ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt nam nhân trong gương đang mỉm cười, cánh tay giống như thiết ôm nàng đến gần gát gao, phảng phất như muốn đem nàng dung nhập vào cơ thể hắn, Nhiễm Diên ăn đau lại vô lực tránh thoát.

"Đừng lộn xộn, ta thích nàng ngoan ngoãn một chút."

Hôm nay Quý Thịnh vẫn chưa thay long bào mũ miện quân vương đã tới đây, làm như cố ý để Nhiễm Diên chứng kiến hắn mới là người được thiên mệnh lựa chọn, long bào thêu mười hai hình kim long, giấu đi chút ôn hòa ít ỏi của hắn thường ngày, lúc này hắn chân chính là quân lâm thiên hạ.

Hai má liền kề, hân tìm môi nàng, sau nhiều lần nhẹ mỗ, mới hôn thật mạnh lên, bất đồng với cái hôn lướt qua ở Lập Chính Điện ngày ấy, lúc này đây hân bá đạo đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng thơm, gặm cắn, liếm mút vô cùng thô bạo.

"Ngô ngô!!"

Nhiễm Diên bản năng kháng cự sự áp bách của hân, trong miệng lan tràn hương vị lạnh lẽo xa lạ, đang từng chút từng chút cắn nuốt nàng, cảm giác hít thở không thông làm nàng thậm chí có loại ảo giác sắp bị hân nuốt mất.

Quý Thịnh chế trụ hàm dưới của nàng, không cho phép nàng có nửa phần trốn tránh, không ngừng gia tăng tàn nhẫn hôn nàng, thanh âm hôn mút ái muội vang lên quanh quẩn trong không trung, giờ khắc này, Quý Thịnh cảm thấy bản thân hưng phấn đến máu nóng sôi trào, vô số ý niệm điên cuồng lóe lên.

Muốn nàng! Chiếm hữu nàng! Lộng khóc nàng! Bắn đầy nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cường Bách Sủng Hạnh

Sau nụ hôn cuồng bạo đáng sợ kia, Nhiễm Diên từ giữa cánh tay Quý Thịnh mềm mại xụi xuống trên đài trang, gấp gáp hô hấp, sức lực quanh thân trong khoảnh khắc như bị rút đi, thất thần phủ ở trên đài gỗ trầm hương, trong miệng lưỡi bị hôn đến đau nhưng vẫn cố nhịn không rơi lệ.

Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng...

Quý Thịnh đem mũi miện trên đầu ném lên đài trang, chuỗi ngọc trên mũi đập vào mặt bàn, tiếng vang giòn tan, thân mình mảnh mai của Nhiễm Diên chấn kinh run lên, dưới ánh sáng dạ minh châu, chỉ thấy nửa má nàng trắng mịn như bột mì, mỹ lệ điểm đậm, khuôn mày cong cong đẹp như yên như họa, môi nhỏ anh đào đỏ bừng trong suốt, trên mặt còn lưu lại nước miếng của hân.

"Nơi này sưng lên rồi."

Ngón tay thon dài thương tiếc mà vỗ về môi nàng, nơi đó kiều nộn làm hân yêu thích không buông tay.

Nhiễm Diên trừng mắt đẹp nhìn về phía hân, trên ống tay long bào huyền sắc thêu từng con kim long, dữ tợn giống như hân, làm nàng khủng hoảng.

"Chúng ta.....Không thể."

Hơi thở nàng không đều, kiều âm nhỏ nhẹ nhu nhu, tràn đầy không cam lòng cùng sợ hãi. Quý Thịnh câu môi cười, dạ quang sáng ngời chiếu lên trên khuôn mặt hân tuần mỹ lạnh lùng, trong mắt lại toát ra lửa nóng hung ác nham hiểm, thêm vào vài phần tà tứ làm lòng người kinh sợ.

Hân không chờ được nữa rồi.

Bàn tay to cường thế giữ ở sau cổ Nhiễm Diên, thoáng dùng sức liền đem nàng xách lên toàn bộ, nâng khối thân thể ôn hương nhuyễn ngọc mềm mại của nàng chặn ngang ôm ở giữa cánh tay, liền từng bước từng bước một đi về phía giường trường có mái vòm khắc kim hoa giữa nội điện.

"A!"

Nhiễm Diên bị Quý Thịnh trực tiếp ném lên đệm gấm mềm thêu hoa lê, huân hương nhàn nhạt làm nàng khôi phục vài phần khí lực, biết được kế tiếp hân muốn làm gì, bản năng liền muốn trốn đi.

"Muốn đi nơi nào?"

Quý Thịnh cười lạnh bắt lấy mắt cá chân nàng, tay to không cần dùng nhiều sức kéo một cái, Nhiễm Diên liền bị kéo trở về giữa giường lớn, ngay tức khắc Quý Thịnh đã đem nàng đè chặt chẽ ở dưới thân.

"Không cần!"

Thân hình hân cao lớn dị thường, lại còn từ trên cao nhìn xuống ánh nhìn áp chế, bóng ma đáng sợ bao phủ lên người nàng, gò má Nhiễm Diên trở nên trắng bệch, tràn ngập sợ hãi.

"Vì sao không cần? Phụ vương chưa bao giờ sủng hạnh qua nàng, phụ nhân chẳng nhẽ không nghĩ ném thử tư vị tình dục?"

"Ngươi, sao ngươi biết được?"

Ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng chậm chạp du tẩu trên ngũ quan tinh xảo của nàng, phác họa thần sắc ngạc nhiên của Nhiễm Diên, một đôi mắt trong trẻo

long lạnh như nước hồ thu, đông từ tối tăm lại hơi cơ lại chứa đựng đều là nỗi sợ hãi với hắn, Quý Thịnh chỉ cảm thấy một cổ khô nóng kỳ diệu ở giữa bụng chậm rãi lan tràn.

Hắn yêu cực kỳ đáng về này của nàng.

"Việc Phụ vương không thể giao hợp được, chính là do ta cho người đi hạ được.... Tất cả chỉ bởi vì nàng."

Vì nàng, hắn khiến Phụ vương mình không thể sung hạnh cung phi; vì nàng, hắn thậm chí ngay cả cơ nghiệp vương tử cũng đều không muốn tiếp nhận; vì nàng, hắn giấu tài trở về đoạt vị, chỉ vì có thể đem nàng ôm vào trong ngực.

Hiện tại, nàng rốt cuộc đã trở thành của hắn, để tùy ý hắn sung ái.

Quý Thịnh cầm lấy ngón tay nhỏ nhắn của nàng ngậm vào trong miệng, môi lưỡi ướt át nhẹ mát, ngón trở mảnh khảnh non mịn làm hắn mê muội, tựa hồ như trên người nàng mỗi một chỗ đều tán ra loại ma lực làm hắn điên cuồng.

Ngón tay đau nhức khiến Nhiễm Diên phục hồi lại tinh thần, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên xem hắn, nhìn Quý Thịnh biến thái mà liếm ngón trở nàng đến đỏ bừng, hắn thiếu chút nữa đã cắn đứt đầu ngón tay nàng, Nhiễm Diên đau đến hít một hơi, không thể nhìn được nữa.

"Thật hối hận lúc trước đã không giết ngươi!"

Đáng lẽ ngay lúc hắn đi Đại Mẫn thành, Nhiễm Diên không nên dung túng Trọng Tuyên nương tay nhân từ mới phải, nếu là khi đó giết Quý Thịnh, hôm nay nhất định nàng đã trở thành Thái Hậu của Yên Quốc, mà không phải như bây giờ, bị hắn tùy ý đè xuống dưới thân, cưỡng bách sung hạnh!

Quý Thịnh mảy kiếm hiển ngang hơi nhú, nhả ngón tay sắp chảy máu của Nhiễm Diên ra, bàn tay với các đốt cứng cáp bắt đầu thông thả ung dung cời bỏ ngọc đai quân vương bên hông, xiêm y rườm rà cùng ngọc bội rơi xuống đất không ngừng phát ra tiếng vang, giấy lát sau vương bào và mười hai lớp áo đều đã bị trừ bỏ hết, chỉ còn lại vạt áo lót thấu du long nửa mờ, lộ ra lồng ngực cứng rắn tinh tráng của hắn.

Toàn bộ quá trình, hắn đều nhìn Nhiễm Diên.

"Hối hận? A Diên, lựa chọn Trọng Tuyên là sai lầm lớn nhất của nàng, nhớ kỹ, từ nay về sau...." Hắn đem đôi tay chống ở hai bên sườn, cúi người kề sát lên người nàng, bốn mắt nhìn nhau, chỉ nghe giọng hắn trầm thấp lạnh lẽo: "Bỏn vương chính là nam nhân của nàng, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta."

Nhiệt tức nóng rực cuồng vọng phun lên mặt nàng, mắt thấy đôi môi nam nhân hướng môi nàng hôn tới, Nhiễm Diên ngoảnh mặt tránh đi, bạc môi liền dán lên trên má.

Quý Thịnh không khỏi bật cười, tiếng cười đầy bá đạo bất tuân.

Hơi nâng thân lên, hắn dùng một tay lột mở áo khoác mỏng của Nhiễm Diên, ở khoảnh khắc vai ngọc gầy ngọc tuyết trắng đến lóa mắt lỏa lồ trong không khí, sau khi Quý Thịnh thất thần mấy giây ngẩn ngui, ánh mắt liền rực lên lửa nóng hung quang thiêu đốt.

"Tránh ra! A!"

Nhiễm Diên thét đến chói tai, nhưng vẫn không ngăn cản được bàn tay hắn luồn ra sau cần cổ nàng loại bỏ nút thắt yếm ngực....

Mồ tác giả: Nam chủ là người bá đạo, muốn nhất thống thiên hạ, đồng thời còn cuồng sủng thê (^o^)/

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thê!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngực Nhũ A Diên

Yếm mỏng thấu sen trắng bị Quý Thịnh cời bỏ, thân trên của Nhiễm Diên đã hoàn toàn quang lỏa, nàng hoảng sợ dùng cánh tay ngó sen ôm lấy bộ ngực sữa lỏa lồ, lại thấy Quý Thịnh cảm yếm của nàng đưa lên mũi nhẹ ngửi.

"Thật thơm, là hương vị của A Diên."

Yếm ngực mang theo mấy phần nhiệt độ cơ thể tràn đầy mùi hương mê người, đó là mùi thơm thuộc về cơ thể Nhiễm Diên, Quý Thịnh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, cảm xúc mê luyến đến biến thái đã ngấm vào tận huyết mạch, khi mở mắt ra, đáy mắt hắn liền lóe lên tinh quang nguy hiểm.

Bắt lấy cổ tay nhỏ nhắn của Nhiễm Diên đang che đây trước ngực, hắn thoáng dùng sức liền kéo lên, áp chế ở trên đầu, cặp vú non mềm kiêu diễm bị đẩy lên cao, hoàn toàn lọt vào tầm mắt Quý Thịnh, trong khoảnh khắc hô hấp hắn trở nên thô nặng.

Giữa làn da ngọc trắng mịn là hai luồng ngực nhũ cao chót vót, tròn trịa kinh người, trong trắng lộ ra hồng, câu dẫn hấn nhin không được muốn nếm thử một ngụm.

"Buông ta ra! Không cần xem!"

Ánh mắt hấn phiếm u quang như lang sói, tựa hồ ngay giây tiếp theo là có thể đem nàng cắn lấy xé nát, Nhiễm Diên cảm thấy thẹn lại buồn bực nên không ngừng gãi gãi, nhưng chẳng thể biết rằng nàng càng vặn vẹo chỉ càng khiến cho cặp ngực sữa là lướt cũng rung động dồn dập theo, đầu vú đỏ bồng lác lác lay động đến tâm Quý Thịnh.

Hấn vốn định lực vững vàng như núi Thái Sơn, chung quy lại vẫn là thua ở trên người Nhiễm Diên, hấn thuận tay túm lấy dải lụa choàng mềm mại, bóp trụ hai cổ tay mảnh khảnh của Nhiễm Diên trôi trượt vòng vòng, ở giữa tiếng kêu kháng cự của nàng, hấn còn đem sa mỏng trôi tay nàng cột lên trên thành giường.

"Làm thế này, A Diên sẽ ngoan hơn."

Hấn nhàn nhạt cười nhẹ, tuấn nhan đẹp đẽ như ngọc đầy thông dong, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tức giận đến ửng đỏ của Nhiễm Diên, sau đó không chờ nổi mà gấp gấp đi thường thức hai luồng tròn trịa.

Đôi tay bị trôi chặt, hai đùi cũng bị Quý Thịnh kẹp ở dưới háng, Nhiễm Diên hoàn toàn trở thành vật trong tay hấn: "Quý Thịnh...ngươi, tên vương bát đản này! Biến thái! Một ngày nào đó ta muốn giết ngươi!"

Xoa nắn ngực sữa kiêu nộn mềm mại trong tay, Quý Thịnh tỏ ra mất diết tại ngơ với lời hồ ngôn của Nhiễm Diên, nắm lấy hai khóa mịn màng co dãn chậm chậm vuốt ve, hấn thể mới biết, lột sạch Nhiễm Diên, có thể tìm được nhiều thứ so với mặt nàng còn mỹ hơn.

"Ngực nhũ của A Diên quả nhiên đẹp như ngọc, mềm như cao, làm Bỏn vương yêu thích không nỡ buông tay."

Quý Thịnh người này trời sinh bản năng biến thái từ trong xương cốt, đôi tay âu yếm nhũ ngực dần trở nên thô bạo, vui vẻ mạnh mẽ chà đạp nhũ thịt mềm mại, thẳng đến khi xoa nắn làm Nhiễm Diên nhin không được nhẹ ngâm ra tiếng.

"Ngô!"

Nhiễm Diên nhú chặt mi tâm hoảng loạn, nam nhân vỗ về chơi đùa cùng với tự mình ngày thường sờ nắn hoàn toàn bất đồng, lòng bàn tay hơi lạnh còn mang theo chút tàn bạo, trừ bỏ hơi đau, thể nhưng còn có một loại cảm giác tê dại khó nói thành lời....

Nàng bản năng muốn chống cự lại cổ điện lưu quý dị này.

Quý Thịnh được một tắc lại càng muốn tiến lên một thước, cúi người dùng môi mỏng nhẹ mổ đôi môi đang cắn chặt của Nhiễm Diên, nhìn thoáng qua về mặt nàng quật cường, liền cười thấp đem môi dờn xuống, gáy ngọc của giai nhân như thiên nga vượn cổ, đẹp đến liêu nhân, Quý Thịnh đã sớm không chờ được mà cắn lên, lại mút từng cái từng cái tạo thành một đạo dấu vết ái muội.

"A ~ đau.., ngươi, ngươi đừng cắn!"

Đầu lưỡi ẩm áp linh hoạt cực kỳ, trong tiếng tiem hô của Nhiễm Diên, phút chốc liền biến thành nhu tình mật ý, nhẹ nhàng mút hôn xương quai xanh tinh xảo của nàng, thân thể mềm mại tản ra hương thơm nhất thời cứng đờ, chiếc lưỡi ướt át rất mau liền đi tới vú nàng, liếm láp ở trên nhũ thịt tuyết nộn phiếm hồng, tạo ra một mảnh ánh nước.

Khi đầu lưỡi cường hấn quán lấy hai quả anh đào cứng rắn, thân thể Nhiễm Diên trong trạng thái căng cứng đã lâu cuối cùng cũng nhin không được rung mình, yêu kiều rên rỉ ra tiếng.

"Ân a ~"

Thanh âm rên rỉ mềm mại, nghe vào tai Quý Thịnh phá lệ xôn xao, răng khể cắn đầu vú, một phen giữ lấy eo liễu, gắng gượng dùng hạ thân đỉnh lộng chân tâm nóng bỏng của nàng.

Váy lụa đơn bạc khó khăn lắm mới che đầy được ở giữa hai chân, cự vật nóng cứng nguy hiểm cực kỳ kia đâm loạn làm địa phương kiêu nộn của Nhiễm Diên sinh đau, khiến nàng không khỏi khủng hoảng, phải là đồ vật hung mãnh thế nào, mới có thể lợi hại như vậy!

"Ngô ~ không cần đỉnh, ngươi đâm ta đau quá ~ mau lấy ra!"

Mất đẹp lộng lẫy nhiễm thủy quang, thanh âm thiếu đi một phần quật cường, lại nhiều hơn một phần sợ hãi với nam nhân, cổ tay không thoát khỏi được trôi buộc, làm nàng tựa như con thú nhỏ rơi vào bẫy rập, vô pháp thoát khỏi, Quý Thịnh câu môi thoáng nâng thân lên, dùng lòng bàn tay xoa lên bụng nhỏ bằng phẳng trắng mịn của nàng, cảm thụ được nữ nhân dưới thân run rẩy một trận.

"Đã thực cứng, A Diên muốn nhìn sao?"

Nụ cười tà tứ, giữa môi răng tựa hồ tràn đầy hương vị nhũ thịt nàng, dư vị vô tận.

Chương 9: HuyệT Nhi Róc Rách Mật Dịch

Nhiệm Diên có năm mơ cũng không ngờ tới, một ngày kia mình sẽ cùng kinh địch chi thủ - Quý Thịnh dây dưa như thế, một đêm kỳ quái.....

Cởi bỏ vương bào, thân thể nam nhân vô cùng cường tráng, đôi khi Quý Thịnh đem món xiêm y cuối cùng trên người ném xuống, Nhiệm Diên thế nhưng đã xem đến đó mặt, không thể phủ nhận một điều, Quý Thịnh sinh ra đã tuần mỹ vô trù, dáng người cũng là theo tiêu chuẩn tỷ lệ hoàng kim, cơ ngực cứng rắn, đường cong hữu lực lan tràn đến ti quần hơi mỏng đội lên một khối lều lớn làm cho người giật mình.

"Phu nhân vừa lòng?"

Thằng nhãi này cố tình tìm góc độ ánh sáng tốt nhất để phơi bày ra thân thể hoàn mỹ của chính mình, nhìn Nhiệm Diên mờ ám nuốt nước miếng, Quý Thịnh liền cười tà mị, búng búng núm vú óánh mềm đỏ thắm đã đứng lên ngạo nghễ của nàng.

"Nha~ chờ, chờ một chút!" Nhiệm Diên ăn đau, mi tâm nhúu chặt, hai cổ tay bị cột cao trên đầu giường nhức mỏi không thôi, hai chân càng là bị Quý Thịnh kẹp đến chết lặng, kiều nhiệt thờ dốt.

Ti quần Quý Thịnh đã cởi đến xương hông, chỉ cần buông lỏng tay, mãnh thú kiềm chế lâu ngày trong đó sẽ hoàn toàn thoát khỏi lồng hấp.

"A Diên còn muốn nói cái gì? Có điều, vô luận nàng nói cái gì, đêm nay ta đều sẽ không bỏ qua cho nàng."

Hắn làm liều khiến Nhiệm Diên tuyệt vọng, mắt đẹp mờ mịt hơi nước hung hăng trừng hắn: "Người như vậy sẽ chỉ làm ta càng thêm hận người!"

Không ngờ rằng, một lời này lập tức làm Quý Thịnh tức giận, lạnh lùng câu môi: "Vậy liền hận đi."

Cự long giận dữ dâng trào, đánh vào giữa hai chân Nhiệm Diên, nàng liền gất gao nhắm mắt lại rùng mình không ngừng, rất mau quần lót của nàng liền bị Quý Thịnh kéo xuống, lực đạo mạnh mẽ, tỏ rõ sự phẫn nộ của hắn.

Giữa hai chân một trận mát lạnh, Nhiệm Diên theo bản năng khép lại ý đồ che đậy nơi tư mật, Quý Thịnh lại càng không theo mong muốn của nàng, bàn tay hắn bắt lấy hai chân ngọc mở ra thật rộng.

"A a!"

Nhiệm Diên vận vẹo loạn tránh, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến Quý Thịnh xem xét địa phương thần bí nhất của nữ thể.

"Nơi này của A Diên, cũng thật mỹ....."

Chân tâm óánh bạch đầy đặn, lại hơi có điểm phẫn hồng kiều nộn, âm mao mềm mại thừa thốt, hoa huyết còn chưa từng bị nam nhân đụng chạm qua như nụ hoa khép chặt, hai mảnh âm môi no đủ mê người, tựa như ngọc trai đội người đến mờ, chỉ cần đẩy ra đâm vào, liền có thể tìm được mình châu đẹp nhất.

Quý Thịnh nhìn không được duỗi tay vỗ về chơi đùa, huyết khẩu kiều diễm phong tình vô hạn, lòng bàn tay hơi lạnh khê chạm vào, kiều môi giống như cánh hoa liền run rẩy lợi hại, mới đẩy ra một bên, chỉ thấy thịt non đỏ búng ướt át câu hồn.

"Tránh ra tránh ra! Ngô!"

Thân trên không thể tránh thoát, Nhiệm Diên chỉ có thể đá chân lung tung, địa phương tư mật nhất bị nam nhân nhìn rồi vuốt ve, khiến nàng cảm thất thẹn đến hai lỗ tai nổ tung, mới động động vài cái, liền bị Quý Thịnh nắm lấy tiêu âm để non nót, vân vê một chút, nàng liền run run xụi lơ.

"Không, không cần ~"

So với xoa ngực cảm giác còn muốn tệ đại hơn, trực tiếp từ hoa huyết truyền đến tâm, đây là thứ cảm xúc tình dục xưa nay chưa từng có đánh sâu vào, hai mắt Nhiệm Diên ngập nước bất lực nhìn Quý Thịnh, thân thể tuyết trắng run rẩy không ngừng.

"Nơi này của A Diên còn chưa từng bị nam nhân sờ qua đi? Nhìn một cái liền ướt."

Hắn qua lại moi lộng ở giữa hoa huyết, ngón tay linh động, nhẹ chọc hoa môi phì nộn, từ trong cơ thể tràn ra mật dịch trong suốt lộng ướt đầu ngón tay hắn.

"Người người!" Nhiệm Diên trong đầu trống rỗng, kiều suyễn ban trắng hai chân, chỉ cảm thấy tim như nổi trống, một cổ khô nóng kỳ dị lan tràn khắp thân, trên khuôn mặt nhỏ nổi lên sắc hồng như hoa đào, mồ hôi mỏng lượn lờ.

Nàng chưa bao giờ hưởng qua tình dục, nghiêm nhiên theo bản năng động tình.

Kiều huyết phần nộn càng bị trêu đùa, tiết ra mật nước càng thêm kinh người, không bao lâu liền làm chân tâm ướt đầm một mảng. Quý Thịnh nhìn đến miệng khô lưỡi đắng, đôi mắt tối tăm lóe lên dị quang, cường chế hai chân Nhiễm Diên đặt lên khuỷu tay, ôm lấy ngọc móng vênh cao nâng lên trên.

"Người làm cái gì! Không, không thể! Ngô a ~"

Thân mình Nhiễm Diên vốn kiêu mềm, hạ thân bị nâng lên cao dễ như trở bàn tay, khi Quý Thịnh đem môi mông dán lên trên hoa phùng, nàng kém chút đều trở nên điên cuồng, lưỡi to linh hoạt thế nhưng trực tiếp chui vào trong tiểu mật động.

"Ân ha ~ Buông ra.....Không cần hút ~"

Hoa huyết chưa bao giờ bị dị vật xâm nhập trở nên nóng bùng, lưỡi Quý Thịnh xoay tròn liếm láp ở trong đó, dùng sức bú hút dâm thủy ở chỗ sâu nơi u huyết, môi răng lưu luyến thật non mềm nộn thom ngọt, cơ hồ làm Quý Thịnh đỏ mặt.

Tê lưu, tê lưu ~

Âm thanh liếm mút dâm mị không ngừng vang lên, Nhiễm Diên từ hoảng hốt kinh hô đã biến thành trầm thấp nức nở, tình dục xa lạ giống như lửa nóng mãnh liệt thiêu đốt nàng, môi hân bú hút, răng hân khê cắn, lưỡi hân liếm láp trêu đùa, toàn bộ âm hộ đều là nhiệt khí thô nặng mà hân thờ ra, mùi thẳng cao ngất đê ở trên tiểu âm để sung huyết, theo động tác của hân không ngừng day lệch, Nhiễm Diên cảm thấy chính mình sắp nhịn không nổi.

Nàng thế nhưng trơ mắt nhìn hân, dùng đầu lưỡi liếm láp âm mao chính mình! Lúc tầm mắt giao nhau, nàng từ trong mắt hân thấy được dục hòa yêu dị.

"Mật thủy của A Diên thom ngọt vạn phần, thích bị liếm láp như vậy?"

"Không được, không được ~ mau buông ra!"

Loại an ủi tha thiết như vậy không phải thứ nàng có thể thừa nhận, khó nhịn vắn vẹo giấy giữa, cuối cùng ở trước một giây khi nhiệt nóng trong cơ thể muốn bùng nổ, nàng bị Quý Thịnh ném về lại giường.

"A!"

Phản mông như chì như ngọc trực tiếp ngã ở trên cặp đùi cường tráng của hân, nhiệt độ cơ thể hân cực nóng làm Nhiễm Diên lạnh run, còn chưa kịp nhúc nhích, eo thon liền bị Quý Thịnh nắm chặt, nàng hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa háng hân có một cái đại đồ vật đáng sợ, hướng đến chân tâm chính mình đè lên.....

Đó là thứ đáng sợ nhất mà Nhiễm Diên từng gặp qua, cùng với bề ngoài phong thần tuấn mỹ của Quý Thịnh hoàn toàn đối lập, màu đỏ tím dử tợn trên thân còn nổi gân xanh nhô động, thô tráng như cánh tay trẻ con làm người kinh hãi.

"Không thể!!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Côn Thịt Lớn Thao Lộng Ở Huyết Nhi

Nhiễm Diên tiêm hô thê lương đến cực điểm, cọ xát ở huyết khẩu mềm yếu bỗng nhiên ngừng lại, chỉ thấy Quý Thịnh đang vận sức chờ phát động lại đem nàng thả ra, mông nhỏ dựa vào chấn gấm, cả người nàng giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, kẹp chặt hai chân vội đem hạ thân hướng đến bên trong giường trốn đi.

Tựa hồ còn có chút không thể tin tưởng hân lại dễ dàng buông tha cho nàng như vậy.

Buông tha nàng? Đường nhiên không có khả năng.

Đội Quý Thịnh từ một bên quần áo hỗn độn tìm thấy một thứ, rất nhanh liền trở về giường, đỉnh mày tuấn dật khẽ nhíu, cầm trong tay một tấm lụa trắng mờ ra để ở trên giường, nhất cử nhất động đều là ưu nhã đến cực điểm, thẳng đến khi đùa nghịch đủ rồi mới duỗi cánh tay dài ra tàn nhẫn mà bắt lấy chân ngọc của Nhiễm Diên.

"Buông ta ra~ buông ra!"

Nửa người dưới một lần nữa bị túm trở về, dưới móng vênh là tấm lụa trắng kia, Nhiễm Diên giấy giữa lung tung, mông nhỏ liền bị Quý Thịnh đánh lên vài tiếng thanh vang, nhất thời cũng không dám lộn xộn nữa.

"A!"

"A Diên, ngoan ngoãn một chút, rất nhanh thôi sẽ thấy lạc hồng* của nàng."

(* lạc hồng: máu tử nữ)

Hắn cười, khẽ dùng lòng bàn tay xoa xoa mông nàng bị vỗ đến ửng đỏ, taylon cứng cáp giầy lát liền nắm lấy bắp chân mảnh khảnh của Nhiễm Diên, nâng âm hộ lên, đem cự long cực nóng để ở trên hoa khẩu.

"Ngươi, ngươi! Tên biến thái này!"

Nhiễm Diên cảm thấy thẹn đến không chịu nổi, hắn tìm đến tấm lụa trắng thế nhưng là để lưu lại huyết tử nữ của nàng. Còn không đợi nàng chống cự, hoa môi khép chặt đã bị Quý Thịnh dùng ngón tay hướng hai bên tách ra, đầu cự vật đáng sợ liền nhờ mật nước mà trượt tiến vào, sắc mặt Nhiễm Diên cũng đồng thời thay đổi.

"Không muốn không muốn! Đau quá...aa!"

Quý Thịnh nhú mày, hoa huyết Nhiễm Diên quá mức non nớt, nhỏ hẹp, mắt thấy quy đầu bị hoa môi hấp thụ sâu về phía trong động huyết, thật vất vả mới tiến vào được huyết khẩu nhỏ nhỏ lại bị thịt non nóng ướt kẹp đến không thể nhúc nhích được, mồ hôi ản ản từ giữa trán hắn nhỏ giọt ở trên bụng phẳng của của Nhiễm Diên, người không hề có kinh nghiệm thực chiến là hắn, giờ phút này chỉ có thể dựa vào bản năng nguyên thủy.

"Thả lỏng một chút, nàng kẹp quá chặt, hừm~"

Nhiễm Diên đau đến không chịu nổi, địa phương yếu ớt nhất đang bị dị vật mạnh mẽ căng ra, đại quy đầu chậm rãi đình nhập, ma sát huyết khẩu một mảnh nóng rát, nếu không phải đôi tay bị trói chặt thì nàng thế nào cũng phải chém Quý Thịnh đến ngàn lần.

"Lui, mau lui ra ngoài! Đau muốn chết ~ ô ô!!"

Âm thanh khóc lóc của nàng nhu mềm bất lực, quy đầu đông cứng cũng đã chui toàn bộ vào huyết nhĩ, để ở trước tầng lá chắn mỏng manh thánh khiết, sau thời gian dừng lại ngắn ngủi là chờ đợi một đợt công kích bắt đầu.

"Phải nhớ kỹ nỗi đau này, là ta cho nàng."

Quý Thịnh cúi người, duỗi tay rút trâm ngọc trên búi tóc của Nhiễm Diên, tóc đen bóng mượt như nước rút tán loạn dưới thân, mỹ mạo mê người, xu lệ tuyệt luân. Hắn làm lơ tiếng nức nở ai oán bị thương của nàng, hé miệng ngậm lấy đôi môi nàng, hung hăng đẩy thẳng thất lung, thúc một cú thật sâu.

"Aaa!!!"

Nhiễm Diên cảm nhận được một cổ đau nhức đến tâm tê liệt phé, toàn bộ tiếng hét chói tai của nàng đều bị nụ hôn của Quý Thịnh giam cầm ở yết hầu, thân thể mềm mại vô thức run rẩy lên, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, nàng thống khổ nắm chặt dải lụa trói trụ đôi tay.

Đau đớn như vậy, nàng đời này khả năng đều không quên được.....

Cự long tiến quân thần tốc vẫn luôn đánh vào trên hoa tâm, động tác mới đình chỉ, đôi tay Quý Thịnh chống ở bên cạnh người Nhiễm Diên, hít một hơi thật dài, bộ phận thuộc về hắn đã hoàn toàn cắm vào trong cơ thể nàng, cùng nàng làm việc thân mật nhất kháng khí nhất.

"Nàng rốt cuộc là của ta."

Thanh âm hắn trầm thấp tràn đầy áp lực dục vọng, yêu thương vuốt ve khuôn mặt có chút nhọt nhọt của Nhiễm Diên, bên dưới bắt đầu trỗi động, trời mới biết, u huyết nóng ướt chặt chẽ kia, cơ hồ hút hắn đến sắp phát cuồng.

Khi cự bổng thô tráng lui ra lôi kéo theo thịt non ra ngoài hoa huyết, một giọt lại một giọt vết máu dừng lại ở trên lụa trắng, Quý Thịnh liếc mắt nhìn thấy cảnh đó hô hấp liền cứng lại, mật huyết nhỏ xinh gian nan bao hàm lấy phân thân hắn đang ra ra vào vào, trên cơn thịt dử tợn, dính đầy thủy dịch màu trắng hòa cùng màu đỏ của lạc hồng.

"A diên ~ A Diên ~ Ta ở bên trong nàng, ngoan, rất mau sẽ liền thoải mái."

Lúc này Quý Thịnh nói không nên lời cố chấp biến thái, Nhiễm Diên đau đến hoàn toàn không phát ra tiếng, hoa kính bị cự long chậm rãi căng đến tràn đầy, nàng thậm chí có thể cảm giác được, trên cơn thịt nảy lên gân xanh, cọ xát ở vách trong huyết thịt, mị thịt theo bản năng xoắn chặt, căn bản là không ngăn cản được cự vật tiếp tục va chạm.

"Ngô ~"

Trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ dồn dập, nàng thống khổ nhìn lên người nam nhân đang không ngừng pháp phòng, tốc độ thọc vào rút ra cũng bắt đầu biến hóa rõ ràng.

Đưa phân thân vào trong hoa huyết sâu kín, Quý Thịnh bị mị thịt Nhiễm Diên hút bọc đến vui sướng không thôi, cùng với nỗi đau của Nhiễm Diên hoàn

toàn bất đồng, tứ chi tám hài của hắn đều là điện lưu nhảy động, dực vọng sôi trào, khổng chế thân thể mềm mại là lướt của nàng, hắn khẽ sát lên, một lần lại một lần dùng môi lưỡi ân cần an ủi.

Cổ trắng, xương quai xanh, vú đầy đều bị hắn từng cái nối nhau ấn lên đầu vết cực nóng, ngâm lấy núm vú liếm lộng, bên tai truyền đến thanh âm Nhiệm Diên kiều mị thờ dốc, chỉ một tiếng "um" này trực tiếp thiêu đốt chút lý trí còn tồn tại của hắn không thừa một mảnh.

"A Diên, hảo hảo cảm thụ đi."

Bóp chặt lấy eo thon mềm mại, hắn bắt đầu dùng côn thịt va chạm lung tung trong cơ thể nàng, vừa thô bạo lại hung ác từng chút từng chút thao nhập đến nơi sâu nhất, khi quy đầu chôn sâu vào mị thịt nơi hoa tâm, hắn chỉ có duy nhất một ý niệm.

Hắn muốn cho nàng biết, từ nay về sau, nàng hết thảy, toàn bộ đều thuộc về hắn, chỉ có hắn mới có thể yêu thương nàng như vậy, chỉ có hắn mới có thể cho nàng cực hạn vui thích nhất!

"Kêu ra! A Diên, kêu ra tới!"

Nhiệm Diên bị đâm đến hoa cả mắt, hai chân bị Quý Thịnh nâng lên đặt ở đầu vai, toàn bộ âm hộ đều nhắm ngay côn thịt lớn dưới háng hắn, không biết bắt đầu từ khi nào, vách trong hoa kính biến dần dần thành lửa nóng ướt át, huyết thịt trơn mềm bị cự long thô tráng lặp lại ma sát, theo tần suất hắn thao lộng mưa rền gió dữ, ngọc thể tuyết trắng kịch liệt run rẩy như lá rụng trong gió thu.

"A a ~ nhẹ ~ nhẹ chút ~ ngô a!" Nàng kiều khóc điên cuồng lắc đầu, âm thanh nhu mềm bị hắn đâm cắm làm đứt quãng.

Phần eo dưới bị Quý Thịnh nắm giữ, côn thịt lớn chặt chẽ thao lộng ở huyết nhĩ, càng thêm kiên quyết đáng sợ, hung hăng đánh vào hoa tâm, đau đớn do xé rách đã sớm tiêu tán, lúc này mật huyết chỉ còn lại loại tê dại khó thể miêu tả làm Nhiệm Diên hoảng hốt.

Lời mỉa tác giả: Ha ha, Đại Vương là xử nam a ~

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Cầu Ta Rút Ra, Đợi Chút Lại Cắm Nàng

Dài lụa trói buộc cổ tay Nhiệm Diên bị Quý Thịnh cởi ra, trong va chạm xóc nảy hung tàn, ngón tay ngọc ngà dùng sức bấm chặt vào đầu vai hắn, ở trên lưng hắn để lại một đạo vết máu.

"Úc ~"

Quý Thịnh gầm nhẹ một tiếng, vòng eo tinh tráng pháp phòng càng thêm cuồng loạn, đau đớn ở trên lưng rõ ràng đã kích thích dực hỏa của hắn, đè nặng nữ thể là lướt tuyết trắng, phân thân cắm ở huyết động từ mật trực tiếp đụng vào nơi sâu nhất.

Nhiệm Diên tiêm hô giương cao cổ, tựa như trân châu thượng phẩm chìm trong ánh sáng mỹ lệ mà tuyệt vọng, côn thịt xâm chiếm trong cơ thể đỉnh nhập đến chiều sâu xưa nay chưa từng có, thân mình run lên kịch liệt, cổ tử cung theo bản năng cần hút.

"Không, không cần.....Không cần tiến vào nơi đó ~ ô ô!"

Khuôn mặt tuấn mỹ của Quý Thịnh khẽ sát gương mặt hồng thắm của nàng, mồ hôi nóng rùng rùng giao hòa, giữa sự thâm nhập không ngừng, môi mỏng nhẹ nhàng chậm chạp liếm láp thanh lệ chảy xuống từ mắt nàng, rõ ràng là ôn nhu đến cực điểm, công kích nơi hạ thân lại hung bạo đến mức làm lòng người sợ hãi.

"Ta muốn tiến vào, cắm chặt bắn đầy nơi đó, A Diên sẽ có hài nhi của ta."

Côn thịt của hắn không ngừng khuếch đại lại còn thô dài, đột phá tầng nếp gấp thịt mềm dâm nị, thao tiến từ cung hoàn toàn không phải việc khó, cự bông kia hung hăng đâm cắm, kích thích đến toàn bộ sống lưng Quý Thịnh đều cứng cồng, tê dại.

Thái y nói qua, chỉ cần cắm đủ sâu, bắn đủ nhiều, nàng nhất định sẽ hoài thai hài tử của hắn.

Nhiệm Diên đã bị độ sâu đáng sợ kia làm cho choáng váng, hai chân ngọc thon dài gắt gao quán quanh ở bên hông Quý Thịnh, nỗ lực phụ họa hắn, hoa kính gần gần mật thủy, nơi tương giao giữa hai chân hai người đều là một mảnh ướt át dầm dề, trứng cầu hơi lạnh thỉnh thoảng đánh ở trên mông khiến Nhiệm Diên cổ cổ tê ngứa.

"Không, không thể!"

Nàng sao có thể hoài thượng hài tử của hắn!

Quý Thịnh cũng không giận nàng, chỉ là động tác giữa háng càng thêm mãnh liệt vài phần, dùng sức đem quy đầu cắm vào tử cung, bóp chặt eo liễu Nhiễm Diên, hàm răng đều đặn cắn lên nhũ thịt non mềm cao ngất.

"A!"

Một cổ đau nhức hòa cùng sóng triều khoái cảm trực tiếp đem Nhiễm Diên đẩy lên cao trào, hoa huyết kịch liệt hút lấy côn thịt lớn đang thâm nhập trong bụng, nàng run run xụi lơ dưới thân Quý Thịnh.

Trước mắt là một mảnh bạch quang!

Vách trong hoa huyết trong khoảnh khắc càng thêm chặt chẽ nóng ướt, âm thủy tiết ra bị cự long chắn ở huyết nhị, tùm lầy hai chân run rẩy vì khoái cảm của Nhiễm Diên, Quý Thịnh không quan tâm đến lửa nóng ở mị thịt mà trừu động lên.

"Đừng cấm...Ồ a ~ thật là khó chịu ~"

Rất nhanh nàng liền bị lôi trở lại chìm vào trong trận tính ái mãnh liệt này, dư vị cao trào còn xoay chuyển, kiều huyết mẫn cảm nhất bị côn thịt dữ tợn đâm ra tiếng nước "bach bach" rung động, Nhiễm Diên đã không còn phân rõ được là khuấy khỏa hay vẫn là thống khổ nữa, cánh tay nhỏ bé suy yếu loạn đâm lên người Quý Thịnh, hần càng lúc càng thao động nhanh thế nhưng khiến nàng sinh ra loại xúc động muốn bài tiết.

Cuối cùng bị va chạm đến hơn trăm phát, lần sau so với lần trước còn mạnh hơn, tựa hồ như muốn thao hống hoa huyết nàng, Quý Thịnh hai mắt đỏ hồng đem Nhiễm Diên đang thét chói tai kiềm chế dưới thân.

"Tối rồi, mau tới rồi! A Diên ~ "

Cực hạn vui sướng tàn khắp toàn thân, Quý Thịnh xuất ra đòn trí mạng cuối cùng, cực đại quy đầu trực tiếp đánh vào vách trong tử cung, tinh dịch nóng bỏng ở khoảnh khắc liền phun trào ra, ôm lấy thân thể Nhiễm Diên hơi lạnh run run, hần liên tục bắn tinh thật lâu.

"Ồ ô....."

Nhiễm Diên thừa nhận tinh dịch phun sâu, đó là loại kích thích xưa nay chưa từng có, khoái cảm đáng sợ cơ hồ đem nàng cắn nuốt, nằm ở đầu vai Quý Thịnh nàng ai uyên khóc ra tiếng, tiếng khóc đậm mị cực kỳ bất lực.

Quý Thịnh hơi thở hỗn hển nặng nề, đại chưởng giữ lấy ót Nhiễm Diên, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng đen nhánh mềm mại như thủy, môi mông hôn lấy miệng nhỏ mấp má, cường thế liếm hút.

Nước miếng, tinh dịch, tất cả đồ vật thuộc về hần, hần đều muốn cho nàng, để nàng tiếp thu toàn bộ.

Nhiễm Diên quả thật mỹ mạo vô cùng, hai năm trước khi nàng vừa mới xuất hiện đã không ngừng mê hoặc lão Yến Vương, còn bắt lấy tâm của Quý Thịnh làm tù binh, hần trộm ở trong cung chú ý đến nàng lâu thật lâu, đã gặp qua biết bao nhiêu phong tư tuyệt mỹ của nàng, nhưng đều không thể sánh được với lúc này.

Nàng ở dưới thân hần, bị hần sủng ái, tựa như hoa đào tươi đẹp nở rộ rực rỡ bức người, một đôi mắt đẹp trong suốt ngưng đầy hơi nước mờ mịt, ngọc thể mềm mại yếu điệu, đầu hôn dày đặc ái muội, vết ngắt véo xanh tím chẳng chặt, thật đáng thương.

Bộ dáng này của nàng, lại càng có thể kích thích dục vọng muốn làm nhục của nam nhân.

Khi nâng thân dậy, Quý Thịnh cười nhẹ bắt lấy tay nhỏ của Nhiễm Diên, hướng giữa bụng nàng sờ soạng, nơi đó đã hơi nhô lên, xúc cảm nganh ngạnh (cứng cứng), mới chạm vào một chút, nàng liền kinh hô lắc đầu.

"Thật trướng, nguoi mau rút ra đi!" Nàng kiều duyên sợ hãi nhìn hần.

Quý Thịnh lại tàn nhẫn cực kỳ, lần nữa bắt lấy tay nàng ấn lên trên bụng nhỏ, môi mông tuần mỹ tà tứ: "Sờ thấy không, ở nơi này của A Diên, bên trong rất nóng, tất cả đều là âm dịch của nàng cùng tinh dịch ta bắn cho nàng."

Bụng nhị tuyết trắng vốn phẳng lặng đáng yêu, lúc này lại bị côn thịt của hần cắm phồng lên, tử cung đồ đầy tinh dịch của hần, cách bụng ấn một chút, đại quy đầu liền đỉnh lên vách hoa huyết, kích thích Nhiễm Diên nhú chặt mị tâm.

"Rút ra? A Diên cầu ta đi, cầu ta rút ra, đợi chút lại cắm nàng."

Hần một bên xoa hai khóa nãi nhi mềm mại trước ngực nàng, một bên cuồng ngạo cười ra tiếng. Nhiễm Diên tức giận đến trợn trắng mắt, sao hần có thể mở miệng ra nói mấy lời ấy chứ.

Quý Thịnh cũng không vội, bày mưu lập kế như đã định, Nhiễm Diên chậm chạp không mở miệng, hần liền chậm rãi đưa đẩy cự long, mị thịt hấp thụ lấy côn thịt tất cả đều là âm thủy ướt dính, từ từ trừu động lại tạo ra một loại tư vị mất hồn khác.

"Ồ! Cầu, cầu xin nguoi, mau rút ra.....Aa!"

Côn thịt lớn lướt động làm cho cả hoa kính lại lần nữa trở nên tê dại, bụng nhỏ mảnh liệt co thắt, mẫn cảm đến mức Nhiễm Diên mới bị cắm liền run lên, mười ngón tay nắm chặt chân gắm dưới thân, nằng sắp bị thứ đồ vật thô cứng kia đâm đến điên rồi.

"Tiếp tục nói, nói hết mới có thể rút ra."

Sau khi phát tiết, Quý Thịnh lúc này đã khôi phục lại vẻ đăm nhiên như xưa, nhẹ cầm nửa đăm nửa mài, lòng bàn tay ác ý du tấu xoa nắn mấy bộ vị mẫn cảm trên người Nhiễm Diên, bên trong hoa huyết căng đầy, phân thân lúc lui là lui hẳn ra, tương ứng chính là khi cắm vào cũng cắm đến càng sâu.

Sau nhiều lần quy đầu hình nắm cọ sát lên thịt mềm nơi khúc cong ở hoa huyết, Nhiễm Diên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà khóc lên: "Cầu xin người, rút ra....Chờ, chờ chút rồi lại cắm!"

Rốt cuộc cũng khiến nàng nói ra những lời này, Quý Thịnh sung sướng câu môi, cúi đầu nhìn cự vật màu đỏ tím ở giữa háng mình, từ từ rút ra, rời khỏi mặt huyết sâu thẳm của nữ nhân, mặt trên thân gây dính đầy tinh dịch ướt át, phía dưới huyết khẩu còn không ngừng nhỏ ra dâm thủy.

"A Diên thật ngoan, có điều....."

Ngay khi đồ vật làm Nhiễm Diên sợ hãi thối lui đến huyết khẩu, lúc Nhiễm Diên sắp thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Quý Thịnh cười đến hung ác nham hiểm từ trên cao nhìn xuống, nằng bỗng nhiên trừng lớn mắt.

"Có điều, muộn mất rồi."

Côn thịt to lớn thô cứng lại một lần nữa đâm vào, tinh dịch cùng dâm thủy đồng thời cũng bị đem theo thọc đến nơi sâu nhất, vách trong co rút nháy mắt chặt ních, mỗi âm hộ sung đỏ bị cắm đến thay đổi hình dạng.

"A a!! Quý Thịnh...người...tên lừa đảo này!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Người, Người Biến Thái!

Dâm thủy nóng hổi chảy nhỏ giọt theo động tác ma sát qua lại của côn thịt mà một lần lại một lần bị đồ trở về huyết nội, hoa tâm mẫn cảm thừa nhận sự va chạm của quy đầu, một mảnh điện lưu tê ngứa bắt đầu khởi động.

Quý Thịnh đem gáy ngọc tuyết trắng của Nhiễm Diên nâng lên, trong khoảnh khắc cự long đáng sợ liên tục thọc vào rút ra ở hoa huyết liền hiện ra trước mắt nàng, tro mắt mà nhìn côn thịt thô dài cắm dứt ở chân tâm lúc dài lúc ngắn, trái tim Nhiễm Diên "thịch" một tiếng, cảm thấy thẹn đến đỏ mặt, trong mắt đẹp lượn lờ hơi nước mờ mịt.

"Dâm thủy của A Diên chảy thật nhiều."

Đại bồng nóng bỏng cứng rắn thao đến hung ác, hoa huyết nhi vốn động tình tất nhiên là ngăn không được dâm thủy tiết ra ngoài, mắt thấy thủy dịch trong suốt kia bị cầm văng khắp nơi, Nhiễm Diên khủng hoảng nắm chặt chân gắm, đôi môi đỏ thắm không nhịn được tràn ra thanh âm rên rỉ yêu kiều.

Sợ là ngay chính bản thân Nhiễm Diên cũng không nghĩ tới, luân hãm vào tình dục lại đáng sợ như thế, ngay cả nàng cũng thấy kinh ngạc không biết cơ thể mình như thế nào lại có nhiều mật thủy đến vậy, không ngừng chảy ra ngoài huyết khẩu, theo kẽ móng chảy về phía phần lưng nàng, xúc cảm ướt nóng dính dính trên thân thể khiến nàng càng thêm mê muội.

"A ngô ~ chậm, chậm một chút, quá trướng ~ ân!"

Quý Thịnh lại là vui thích không thôi, cổ khoái cảm dục tiền dục tử mà trước nay hẳn chưa từng trải nghiệm qua, đến tối nay hẳn mới rốt cuộc biết được cái gì là tình dục, cái gì là tình ái, một khi bắt đầu thì sẽ không dễ gì ngừng lại.

"Bạch bạch bạch!"

Tinh dịch dâm dịch trộn lẫn, bị côn thịt lớn cắm dứt vào hoa tâm, tiếng thao đánh càng thêm vang dội.

"A Diên, đêm nay còn dài, chậm rãi hưởng thụ đi!"

.....

Sáng sớm, dưới tầng tầng lớp lớp màn lụa mỏng màu hoa tiêu thêu loan điều, có một khối thân thể trần trụi ónh bạch nằm ngang ở giữa chân gắm, mái tóc đen nhánh mượt mà tán loạn ở phần lưng duyên dáng, nửa che nửa giấu những vết màu xanh tím loang lổ, khung cảnh là lướt yêu kiều tựa như một bông hoa yêu đã.

Sau một đêm hoan ái điên cuồng, người bị sủng ái là Nhiễm Diên đã đạt tới cực hạn, lười biếng nằm sấp ở trên giường, quanh thân đều vô cùng nhừ nhõ, không còn lấy nửa phần khí lực, hơi thoáng động thân, gối lót dưới bụng liền lăn ra, từng cảnh cuồng loạn đêm qua tức khắc hiện lên.

"Quý Thịnh, tên nhãi này!"

Thanh âm vốn mềm mại mê người nay đã khàn khàn, mới nói mấy chữ liền ho khan, nơi tư mật giữa hai chân sưng lên, theo tiếng ho tràn ra một mảnh nóng ướt, Nhiễm Diên xấu hổ chỉ biết buồn bực cắn chặt găm.

Đêm qua bị hấn bắn không biết bao nhiêu lần, trong bụng nàng tất cả đều là tinh dịch của hắn....

"Mới sáng sớm đã mắng ta, A Diên thật quá vô tình."

Giọng nam ôn nhu sâu kín truyền đến, da đầu Nhiễm Diên lập tức căng lên, vội nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Quý Thịnh ngồi an ổn ở bên giường, vương bào mũ miện chỉnh tề, cộng thêm một cổ vương khí khiến người cảm thấy áp bách.

"Người sao còn ở nơi này?" Nhiễm Diên vô cùng kinh ngạc, trực tiếp bộc lộ sự ghét bỏ trong lời nói.

Quý Thịnh nhũ mày không vui, bắt lấy một lọn tóc đen của nàng quấn quanh ngón tay hơi kéo, sau khi xem bộ dáng Nhiễm Diên ăn đau, mới thả lỏng ngón tay, nhìn nàng chăm chú cười nhạt: "Quả nhiên là tuyệt tình."

"Người đi nhanh đi."

Tân Vương lâm hạnh phu nhân của Tiên quân, việc này sợ là sẽ nhanh chóng truyền khắp hậu cung tiền triều, bởi thế nàng càng không muốn nhìn thấy thằng nhãi Quý Thịnh này, nâng lên cánh tay như ngó sen đoạt lấy đoạn tóc trong tay nam nhân, mới vừa động mấy cái, hạ thân tức khắc liền truyền tới đau đớn, nàng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, quãng thân ngã về giữa giường lớn hoa lệ.

"Được rồi, đừng lộn xộn, sau này nàng cứ tiếp tục ở lại Bàng Cung, nếu như không muốn thì cũng có thể theo ta tới Lập Chính Điện."

Ngón tay hắn thon dài nhẹ nhàng vuốt ve nơi đầu vai nàng, trên đó còn lưu lại dấu vết cắn mút của hắn đêm qua, nhớ tới dư vị da thịt non mềm lưu luyến giữa môi răng, không khỏi khiến hắn lại có vài phần khô nóng.

Bàng Cung vốn là cung thất dành cho Vương hậu Yến Vương cư trú, lúc trước lão Yến Vương mê luyện sắc đẹp của Nhiễm Diên, nhất thời cường thế, mặc cho nàng chỉ là vị trí trắc phu nhân, ban cho cung thất hoa mỹ nhất, năm ấy nàng mười tám tuổi, so về độ sủng ái đã trở thành nữ nhân đứng đầu Yến cung, cũng không biết đã tiện sát bao nhiêu người.

Hiện giờ Quý Thịnh không chỉ có để nàng ở Bàng Cung, hắn còn muốn dẫn nàng đi Lập Chính Điện, ý này chính là sự khẳng định đối với thân phận của nàng.

Đối diện với cặp mắt đen đầy thâm tình của hắn, trong lòng Nhiễm Diên mặc danh chấn động, nàng cho rằng Quý Thịnh chỉ là thích vẻ ngoài của nàng, hoặc là muốn trả thù nàng, nhưng có vẻ như lại không phải như vậy.

Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của nàng, môi mọng Quý Thịnh khẽ nhếch, duỗi tay về phía góc giường lấy ra một thứ, nhẹ nhàng giữ giữ, Nhiễm Diên mới vừa rồi còn thất thần tức khắc mặt liền đỏ lên.

"Người, người biến thái! Mau vứt đi!"

Trên tấm lụa trắng đơn bạc nở ra một đóa hồng mai (lạc hồng), xung quanh còn phỉm dấu vết dịch trắng khô cạn, đó là những "đồ vật" đêm qua khi hắn thọc tiến vào trong thân thể nàng mang ra, trừ bỏ máu xử nữ, mặt trên còn có không ít tinh dịch cùng dâm thủy lưu lại.

Hai má trắng mịn vì hổ thẹn mà phỉm hồng, ngay cả hai tai cũng một mảnh đỏ sậm, Quý Thịnh vẫn là lần đầu tiên thấy biểu tình ngượng ngùng đáng yêu này của Nhiễm Diên, ngày xưa nàng giữ thân phận Trinh Hoa phu nhân, thái độ đối với chúng công tử luôn là xa cách lãnh đạm, đoan chính thanh nhã như ngọc, nào có được bộ dáng ngây thơ mê người như này.

"Ngaoan một chút, đợi ta xử lý xong chính vụ sẽ qua đây bồi nàng dùng bữa tối."

Thanh âm réo rắt trầm bổng nhiễm một tia ý cười, thu gọn lụa trắng cẩn thận cất vào trong vương bào. Cuối cùng, đại chương vẫn còn không đứng đắn mà xoa xoa phần mông kiên nộn của Nhiễm Diên, ở ngay trước khi nàng tức giận liền đứng dậy rời khỏi tấm điện.

Mất thấy mười hai lóp vương bào mơ hồ biến hồ biến mất sau cửa điện, cảm giác áp bách vô hình trong không khí rốt cuộc cũng tiêu tán, Nhiễm Diên lại một lần nữa cắn chặt găm.

Mồ tác giả: Đại Vương sờ sờ mông nhỏ, thật...biến thái ~(^o^~)

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Hàng Đêm Sênh Ca U Nam Linh

Sau khi tắm gội, toàn thân Nhiễm Diên vẫn còn cảm giác nhức mỏi khó chịu, đặc biệt là hai đùi, đi đường cũng khó khăn, nề hà việc Trường Nhạc Điện cho người truyền lời tới, Trịnh Thái Hậu cho mời, nàng chỉ đành phải cho cung nhân nâng dậy thay quần áo trang điểm.

Lẽ ra Nhiễm Diên không muốn để ý đến Trịnh Phi, ngày xưa nàng là Trinh Hoa phu nhân, phẩm cấp ở trên Trịnh Phi, có điều đến hôm nay, Quý Thịnh kể vị liên phụng mẫu thị Trịnh Phi lên làm Thái Hậu, phía sau bà ta lại có Trịnh Quốc hậu thuẫn, mất đi sự sủng ái của lão Yến Vương, Nhiễm Diên lúc này liền giống như con kiến mặc người dẫm đạp.

Điều này cũng lý giải vì sao lúc trước nàng phải trợ giúp Trọng Tuyên, biết rõ lịch sử nên nàng muốn tranh thủ trước, một khi Trọng Tuyên kế vị theo sử sách ghi, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho nàng, ở Chiến quốc loạn thế, thân phận Thái Hậu của một quốc gia đủ để nàng sống an ổn đến già.

Đáng tiếc, việc này hết thấy đều bị tên nhãi Quý Thịnh kia phá hỏng.

"Phu nhân có muốn dùng phấn?" Nữ Âm cầm hộp phấn đưa tới nhẹ giọng dò hỏi.

Nhiễm Diên nhướn mày liếc mắt nhìn chính mình trong gương, tóc đen búi thành búi cài cặp trâm ngọc hình lược điểm hoa, tua rua trần châu bạch ngọc ở tóc mây hơi rung động, khuyên tai tơ vàng, còn chưa trang điểm nhưng tố nhan đã vô cùng rực rỡ, luôn có một cổ vũ mỹ hoa lệ không nói nên lời.

"Không cần, cứ để như vậy đi."

Đợi chút nữa còn có một trận đánh ác liệt muốn đánh, trang điểm quá đậm sẽ bị gây khó dễ, làm người nhất định phải biết điệu thấp*.(*kiếm tốn, hạ thấp mình)

.....

Vị trí Phu nhân này của Nhiễm Diên cũng không dễ làm, phóng tầm nhìn những nữ nhân khắp Yến Cung, xuất thân của các nàng đều rất cao, nhiều nhất là vương nữ của mấy Quốc công thất, chỉ cần chọn đại một cái cơ thiếp, cũng là nữ nhi tôn thất. Năm đó lão Yến Vương có năng lực, mặc kệ lời nói của quần thần, nghị lập nàng lên Trắc phu nhân, cũng coi như là một kỳ tích.

Vào Trường Nhạc Cung, trong chính điện đã ngồi đầy người, đều là những cung tần ngày xưa của lão Yến Vương, làm lơ ánh mắt hùng hổ dọa người của các nàng, Nhiễm Diên nắm cánh tay Nữ Âm tiến lên gật đầu hành lễ với Trịnh Thái Hậu.

May mà hiện nay trăm nhà đua tiếng, đại lễ một bộ ba quý chín lạy của Nho gia còn chưa có phổ cập tới hậu cung.

"A Diên tới, mau mau ngồi xuống đi."

Trịnh Thái Hậu mười bảy tuổi gả tới Yến Quốc, hai mươi tuổi sinh hạ Quý Thịnh, hiện giờ đã bốn mươi bốn, vẫn ung dung đoan chính thanh nhã như cũ, danh hiệu tần Trịnh đệ nhất mỹ nhân cũng không phải gọi không, trong ánh mắt Quý Thịnh có mấy phần ưu nhã quý khí chính là được truyền thừa từ mẫu thị này.

Nhiễm Diên thuận thế ngồi quỳ ở bên dưới cánh tay trái của Trịnh Thái Hậu, ngay khi quỳ xuống, nơi giữa hai chân liền đau đến mức làm nàng đỏ mặt hơi lạnh, may mà Nữ Âm đỡ nàng, tức tốc dựa tay đỡ cùng ngồi quỳ xuống đệm mới khiến nàng bớt chút không khỏe.

Những nữ nhân đang ngồi đều không phải hoàng hoa khuê nữ, bộ dáng của Nhiễm Diên rõ ràng là do thừa sủng quá độ gây ra. Trịnh Thái Hậu đem phần hành động này của nàng thu vào đáy mắt, ý cười ôn hòa bên môi phỉm chút lạnh lùng, nhất thời có người mở miệng.

"Nha, Phu nhân được Tiên vương độc sủng hai năm, sao thân mình còn yếu ớt như thế?"

Nhiễm Diên theo tiếng nhìn lại, nàng kia cũng là một mỹ nhân xu lệ, thanh âm cười nhạo quanh quẩn trong điện, người bên cạnh muốn túm ống tay áo nàng ta nhưng đã không còn kịp rồi. Nhiễm Diên hừ lạnh một tiếng, bản thân nàng cho tới bây giờ cũng không phải là hạng người lương thiện gì.

"Thân mình của ta sao có thể so được với Bách Cơ người, hàng đêm sênh ca u nam linh*."

*đại khái chỉ việc hoan ái.

Tiếng nói vừa dứt, bên trong đại điện tức khắc lặng ngắt như tờ, nhìn lướt qua sắc mặt khác nhau của những nữ nhân trong điện, ánh mắt Nhiễm Diên hơi híu híp có chút giao hoạt, không chút để ý thương thức son móng tay.

Lão Yến Vương hai năm không thể giao hợp, hậu cung thùng rỗng kêu to, những nữ nhân này đều là tuổi trẻ vu vạ, lại đúng vào thời kỳ dục vọng tràn đầy, ngầm tư thông đã là việc được giữ kín không ai nói ra, ngay cả như Trịnh Thái Hậu, bên người cũng không thiếu một vài mỹ nam phụng dưỡng, câu nói nhẹ nhàng này của Nhiễm Diên, thế nhưng không thể nghi ngờ là đánh vào mặt không ít người.

"Người đâu, lập tức đem Bách nữ dẫn đi!" Trịnh Thái Hậu phẫn nộ, phát tay cho người đem Bách Cơ sắc mặt trắng bệch kéo xuống, lúc nghiêng đầu

nhìn Nhiễm Diên, trong đôi mắt đẹp lóe lên hàn quang hung ác, giãy lắt sau mới cười nói ôn hòa: "Hiện giờ Tân Vương thừa vị, tạm thời có một số việc chưa thể xử lý hết, vậy nên để ta chủ trì."(??)

Giọng Trịnh Thái Hậu vang vọng, ở trước mặt mọi người, uy nghiêm ra lệnh: "Đem kẻ có ý đồ mưu phản dẫn tới."

Nhiễm Diên nheo mắt, ngón tay nắm quạt lông khổng tước không khỏi cứng đờ, khi nhìn thấy thị vệ mặc giáp áp giải Tiêu Cơ vào điện, nàng liền biết mục đích chân chính mà Trịnh Thái Hậu chiêu nàng đến đây hôm nay.

Bên trong Yến Cung, Trịnh Thái Hậu hận nhất hai người, một là nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung Nhiễm Diên, còn lại là tù nhân phía dưới Tiêu Cơ.

Người trước bà ta không động đến được, cũng không thể động; người sau, hôm nay bà ta muốn hung hăng làm!

Tiêu Cơ chính là công chúa của Tiêu Quốc, hai mươi mấy năm trước lão Yến Vương diệt Tiêu Quốc, bắt nàng vào cung, cũng vô cùng sủng ái, chỉ sau một năm liền sinh hạ Trọng Từ.

Ai cũng đều có thời điểm tuổi trẻ khí thịnh, năm đó Tiêu Cơ cùng Trịnh Phi tranh đấu đến đất trời u ám, khi Quý Thịnh bị trục xuất ra khỏi thượng kinh, Tiêu Cơ tuyệt đối là áp đảo Trịnh Phi, nào biết rằng người tính không bằng trời tính.

"Hôm nay may có đầy đủ chư vị muội muội ở đây, phải để kẻ mưu nghịch này lãnh hình phạt một phen."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ngay Cả Bồn Vương Cũng Không Muốn?

Edit: Han

Thời điểm Nhiễm Diên ở cùng một chiến tuyến với Trọng Tuyên, quan hệ với Tiêu Cơ cũng rất hòa hợp, hôm nay Trịnh Thái Hậu đơn giản là muốn giết gà dọa khỉ.

Rất nhanh đã có cung nhân bê bàn son mang đến, bên trên để đầy hình cụ, chỉ đợi một ánh mắt của Trịnh Thái Hậu, thị vệ liền đem Tiêu Cơ áp lên sàn dựng hình, dùng một chiếc riu bạc nhỏ, mạnh mẽ chém vào năm ngón tay trên nền gạch, máu tươi loạn bắn, xương ngón tay đứt lìa.

"A!"

Trong đại điện tiếng hét thất thanh, người nhát gan cũng đã bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, Nhiễm Diên theo bản năng dùng quạt lông trong tay che khuất đôi mắt, một tay khác nắm chặt lấy làn váy.

Trương phản là, tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Tự đều bị chặn ở yết hầu, thê lương mở to hai mắt nhìn, đau đớn khiến khuôn miệng mở rộng nhưng vô cùng quý dị không hề phát ra bất cứ thanh âm nào, người xung quanh đều vì thế mà kinh hãi.

Khi Nhiễm Diên mím chặt hai môi nhìn lại, hai bàn tay của Tiêu Tự đã chảy máu đầm đìa, mười đầu ngón tay đều bị bấm nát, hoa dung nguyệt mạo ngày xưa có thể cùng Trịnh Phi tranh sủng lúc này dù tột tụy lệ quý, ngay cả trong khoang miệng cũng là huyết nhục mơ hồ.

Không khó để nhìn ra, đầu lưỡi của nàng ta đã sớm bị cắt đứt.

Trịnh Thái Hậu liếc mắt xem những nữ nhân trong điện, đều là một mảnh hoảng sợ, ngay cả Nhiễm Diên cũng không còn sự trấn tĩnh như vừa rồi, đạt được hiệu quả mong muốn, bà ta liền rũ mi cười cười: "Nhi tử của ta mới kế vị, cũng không nên giết người, đem nàng ta kéo xuống thượng được đi."

Có đôi khi,....chết cũng không phải là chuyện xấu.

Lúc Nhiễm Diên đi ra khỏi Trường Nhạc Điện, áo khoác mỏng hồng nhạt theo hoa phù dung bên ngoài đã dính không ít vết máu, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời tối tăm, tâm tình của nàng vô cùng phức tạp, hành động ngày hôm nay của Trịnh Thái Hậu khiến nàng hiểu rõ một chuyện.

Tiêu Tự hôm nay, chính là nàng của tương lai.

Không có mẫu quốc cường đại chống đỡ, không có con nôi dòng đế dựa, chỉ nhờ vào một khuôn mặt cùng nam nhân như có như không sủng ái, nói không chừng ngày sau của nàng so với Tiêu Tự còn thảm hại hơn....

"Phu nhân, người không sao chứ?"

Nữ Âm vội đỡ lấy thân thể có chút mềm nhũn của Nhiễm Diên, lúc này ngoài Trường Nhạc Điện còn có tốp năm tốp ba phi tần chưa tản hết, ánh mắt các nàng nhìn về phía Nhiễm Diên cũng không hề ghen ghét hay khinh thường, rõ ràng tất cả đều là đồng tình.

Màn đêm còn chưa buông xuống, mưa rền gió dữ đã đến, Nhiễm Diên ngồi ở sau khung cửa sổ, khuỷu tay chống ở trên bàn đỡ lấy mặt, xuất thần nhìn vài cành đào trong gió, mưa to tâm tã trút xuống, hoa đào hồng nhạt sáng lạn phút chốc bị vùi dập đến điêu tàn, nhìn những cánh hoa đẹp đẽ rớt xuống nước bùn, nặng nề nề thở dài.

"Ai ~ đều không phải là điều ta muốn....."

Nếu có cơ hội, nàng nhất định phải rời khỏi Yến Cung, thoát li địa phương làm nàng hít thở không thông này.

"Ngay cả Bôn Vương nàng cũng không muốn?"

Không gian trống rỗng xuất hiện âm thanh lạnh lẽo, trong lòng Nhiễm Diên nhảy dựng, vụng về xoay người nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn thon dài của Quý Thịnh đứng cách mình khoảng ba mét sau rèm châu.

"Người sao lại tới đây?" Bên ngoài mưa to như vậy, Lập Chính Điện cách Bàng Cung cũng không gần, nàng cho rằng hắn sẽ không đến.

Chỉ thấy hắn vén rèm châu tiến vào, xung quanh hơi tối, đợi hắn đến gần mới phát hiện trên trán nhan có vài phần lạnh nhạt, ánh mắt rét lạnh lập tức làm Nhiễm Diên ngừng thở.

"A!"

Cánh tay dài của hắn duỗi tới, một trận trời đất quay cuồng, chờ khi Nhiễm Diên lấy lại tinh thần, người đã bị Quý Thịnh ôm vào trong ngực, eo liễu mềm mại bị vòng tay hắn xiết chặt, mới động đậy hai cái, móng nhỏ lại bị hắn đánh thật mạnh mấy cái.

"Tê ~ người đánh ta làm gì!"

Chạng vạng mùa hè có chút oi bức, Nhiễm Diên có ý thay đổi sang váy mỏng, Quý Thịnh đánh mấy cái này khiến nàng ăn đau, mắt đẹp ướt nước nhất thời hồng lên như mắt thỏ, hung tợn trừng hắn.

Quý Thịnh lặng yên không tiếng động, ở khoe môi cong lên một chút độ cung nhân nhạt tuấn mĩ, ôm Nhiễm Diên ngồi trên ghế, tay to kề sát hông nhè nhẹ xoa, hình thành một loại tư thế cực kỳ thân mật ái muội.

"Ta đã nói sẽ bồi nàng dùng bữa tối."

Nhiễm Diên lúc này mới phát hiện trên vương bào của hắn nơi đầu vai thêu huyền diệu hơi ướt, có chút không biết phải nói gì. Lúc này, Quý Thịnh lại bắt được tay nàng, quán lấy năm ngón tay nàng vuốt ve thưởng thức.

Đốt ngón tay hắn cứng cáp rõ ràng, ngón tay nàng trắng mịn như cọng hành, một cương một nhu, tương giao lẫn nhau, có một loại hoàn mỹ hài hòa không nói nên lời.

"Thế gian này nàng có thể không cần bất cứ thứ gì, nhưng chỉ riêng có không được không cần Bôn vương, hiểu không?"

Tựa hồ sau đêm qua, Quý Thịnh thể hiện tình ý đối với nàng không hề che dấu, phần má xu lệ bị bắt kẻ tại trước ngực hắn, Nhiễm Diên ngược mắt liền chạm phải con ngươi hắn đen sẫm, nơi đó chưa đầy nhu tình cùng chấp nhất làm nàng sợ hãi.

Thật đúng là quá bá đạo.....

Hắn hơi cúi đầu, môi mỏng quyến luyến nhẹ nhàng cọ sát trên má nàng, cảm giác được ôn hương nhuyễn ngọc run lên, hắn liền dùng tay bóp lấy hàm dưới của nàng, trực tiếp hôn lên, không để nàng có chút nào lùi bước thoát đi.

Đã man tàn nhẫn liếm mút lưỡi mềm, đoạt lấy hương thơm thuộc về nàng, khoang miệng nhỏ nhắn bị hắn đưa lưỡi chiếm đoạt đến tràn đầy, ngay cả thanh âm nức nở nhẹ nhàng của nàng cũng làm hắn càng thêm động tình dây dưa môi lưỡi, thẳng đến khi Nhiễm Diên trong lòng ngực dần dần xụi lơ như nước, hắn mới chậm rãi buông tha nàng.

Ở giữa đôi môi tách ra của hai người tạo thành một sợi chỉ bạc trong suốt đậm mị.

"Thanh âm A Diên thật là dễ nghe."

Trong miệng nàng tràn ra tiếng ngâm khe khẽ, yêu mị tận xương, không thể phủ nhận, cự long giữa háng Quý Thịnh bị nàng câu đến thức tỉnh, nam nhân mới nếm thử tình dục là không chịu nổi bất luận cái gì đều chọc.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả nữ nhân đều có thể làm Quý Thịnh biến thành như thế, chỉ có Nhiễm Diên thôi.

Hắn giống như mắc vào lưới của nàng, như nhiễm độc của nàng, thật đúng là nghiệp chướng khó trừ mà.

"A ~"

Nhiễm Diên bị Quý Thịnh đẩy ngã ở trên bàn, hạ thân treo trên không trung, chân đạp ở hai bên hông hắn, tay to của hắn đã chui vào làn váy nàng từ lúc

nào, mắt thấy bàn tay dưới ti vấy thù hoa văn phiền phức khê nhúc nhích, Nhiễm Diên bỗng nhiên rùng mình cắn môi.

"Ân ngô! Đừng xoa chỗ đó ~"

Mặt nàng đỏ bừng, cách quần lót đơn bạc, ngón tay hần dễ dàng vân vê âm đế cứng rắn, khoái cảm tê dại nháy mắt nổi lên, nguyên bản hoa kính còn có vài phần nhúc nhích lúc này cũng dâng lên cổ ảm áp kỳ quái.

Mồ tác giả: Đại Vương của chúng ta tuyệt đối là một nam nhân biết nói lời âu yếm a ~

Han: Đăng ed mà đến thoại của Đại vương làm suất truy tìm à |(*@.@*)/...^^II..

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đem Chân Nhỏ Mở Ra

Edit: Han

Nhiễm Diên không cho xoa, Quý Thịnh lại cứ ngang ngược muốn làm, không chỉ có nhéo tiểu âm đế nắn vê, còn dùng ngón tay moi lõng giữa hai mảnh thịt trai đang khép chặt, xúc cảm ảm áp không khỏi làm hần nhớ tới đêm qua, khí tức nhất thời trầm xuống.

"Đem chân nhỏ mở ra, ta nhìn xem phía dưới đã khá hơn chưa."

Trên khuôn mặt tuấn mỹ chứa ý cười tà mị, bàn tay dưới làn váy đã chờ sẵn muốn tách hai đùi của Nhiễm Diên ra, nàng nằm ngửa ở trên mặt bàn, mắt đẹp nhiễm sương mù, cắn chặt môi lắc đầu chống cự:

"Không nên không nên, hãy còn sung!"

Đêm qua hần thao lõng hung ác như vậy, làm cho eo nàng đau cả ngày, lúc này tưởng rằng hần không tới, còn âm thầm thấy may mắn.

"Sung sao? Vậy thượng chút được đi."

Lại thấy Quý Thịnh từ trong tay áo rộng móc ra một cái bình ngọc nhỏ, tay to dưới làn váy thoáng sử dụng lực, quần mỏng bằng tơ lụa đã bị kéo xuống đến mắt cá chân, chờ khi Nhiễm Diên lấy lại tinh thần, chân tâm đã một mảnh mát lạnh, tầng tầng lớp lớp váy lụa bị đẩy đến bên hông.

"Ngươi! Ngươi dùng tay!"

Nhiễm Diên trong lòng hoảng hốt muốn đứng dậy, lại bị Quý Thịnh đè lại vai ngọc nhỏ yếu, trong lúc giãy giụa, nguyên bản hoa phùng mềm nộn sưng đỏ chưa tán, môi âm hộ kiêu mị nửa khép, mơ hồ có thể thấy được một chút bên trong huyết động, tản ra cỗ khí tức ngọt ngào mê người, dưới lông mu thừa thốt, tiểu âm đế đáng yêu đỏ thắm đứng thẳng.

"Ngoan chút, sung thật đáng thương."

Ở nơi tư mật kia, phần bên ngoài chân tâm oánh mịn cũng bị hông hần va chạm đến phiếm hồng, hoàn toàn là bộ dáng bị chà đạp quá độ.

Ngón tay hần thô lệ thăm dò vào huyết nhĩ khiến Nhiễm Diên run lên, ngón tay thon dài lập tức bị mị thịt đỏ thắm mút trụ, Quý Thịnh thoáng nhíu mày, lại dùng lực hướng bên trong đẩy, liền cảm giác được tầng tầng nếp uốn hoa huyết chặt chẽ, cắn ngón tay hần đến không động được.

"Sao lại chặt như vậy?"

"Mau, mau chút lấy ra ngoài đi ~" Nhiễm Diên e lệ, chân nhỏ tuyết trắng để ở hai bên eo hần, dị vật xâm nhập nhẹ nhàng tạo thành một cỗ tê ngứa quỷ dị.

Quý Thịnh thực mau liền thấy đầu ngón tay ướt át, thử trừu động ngón trở, nhẹ nhàng rút ra, lại chậm rãi cắm vào, khai thác đến cả huyết đạo bên trong không nhiều mật thủy lắm, bên tai tiếng thở dốc dồn dập kiều uyển, hần đứng lúc bỏ thêm một ngón tay nữa nhập huyết.

"Không cần ~"

Cùng với thanh âm kinh hô của Nhiễm Diên, hai ngón tay phải của hần đột nhiên dùng chút lực, chế trụ một mảnh thịt non ảm áp bên trong, nhanh chóng xoay tròn thọc lõng.

Thịt hoa chặt chẽ co bóp thật mạnh, càng ngày càng nhiều dâm thủy chảy ra phía huyết khẩu, người mới là Nhiễm Diên căn bản chịu không nổi, nửa nằm nửa ngồi trên bàn, hai luồng nhũ ngực run rẩy rung động, thanh âm rên rỉ ngây ngô duyên dáng rất nhanh đã mang theo ý khóc, hai má nhiễm đỏ, mi tâm nhíu chặt, chân nhỏ đặt ở hai bên sườn Quý Thịnh mở thật lớn.

Tê môi tô ngửa khuấy khỏa đồng thời nổ tung, xúc cảm làm nàng chỉ nghĩ muốn thét chói tai, thẳng đến khi hấn dùng ngón tay lần thứ hai trêu đùa âm đế sung huyết, nàng cuối cùng cũng không nhịn được.

"Ngô a a!!"

Cảnh hoa ngoài cửa sổ bị gió thổi trĩu xuống dưới mái vòm hòa với làn mưa tí tách tí tách, tiếng sấm nổ vang kèm theo tia chớp như xé rách phía chân trời âm u đen tối, từng mảnh hoa đào rụng rơi trên mặt đất theo nước mưa chậm rãi chảy xuống rãnh nước, lượn lờ vòng vòng rồi không thấy tung tích.

Quý Thịnh thấp giọng cười, dùng khăn chà lau vết nước trong lòng bàn tay, nhìn chăm chú vào Nhiễm Diên đã mềm thành một bãi, mắt đen sâu thăm tràn ra tình dục cực nóng cơ hồ sắp đem nàng cắn nuốt.

Cởi bỏ ngọc đai Cửu Long bên hông, tùy ý vén lên vương bào phiền phức cởi quần lót, thả ra cự long đã sớm cứng rắn, gây thịt thô to dữ tợn trướng đau vài phần, lấy bình ngọc ở bên cạnh mở ra, nhất thời một cỗ hương thơm thanh mát tràn ngập.

Hắn thông thả ung dung đem thuốc mỡ trong suốt bôi lên trên phân thân, nhận thấy được đôi mắt nhỏ hoảng sợ của Nhiễm Diên, hắn ôn nhu cong cong môi: "Thứ này tốt cho nàng."

Đây là dược hấn cố ý lấy từ chỗ thái y, dùng cho nữ tử mới thừa hoan, có thể ngăn đau tiêu sưng, ngoài ra cũng có thể gia tăng khả năng bôi trơn cùng chặt chẽ của huyết nhi.

Hiện tại cả người Nhiễm Diên đều rơi vào trạng thái hư thoát, trơ mắt nhìn Quý Thịnh tự mình đem dược bôi lên vật kia của hắn, động tác phi thường ưu nhã, không khỏi khinh thường. Ngay lúc thân thể mềm mại bị hấn ôm vào trong ngực, chân nhỏ bị tách ra ở hai bên hông hắn, chân tâm lập tức bị quy đầu cứng rắn đỉnh khai một cái lỗ nhỏ.

"Ân ~ đau quá!"

Tiết qua một lần hoa huyết ướt đầm dề, côn thịt đã bôi thêm thuốc mỡ liền căng đi vào dễ như trở bàn tay, đại chương Quý Thịnh khổng chế eo thon của Nhiễm Diên ấn xuống, cự long lửa nóng trong khoảnh khắc từng tắc từng tắc đâm vào vách tường mị thịt nơi hoa huyết.

Yêu thương hôn lên gò má Nhiễm Diên phỉếm hồng, Quý Thịnh chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến dị thường, nàng ấm áp, nàng chặt chẽ đều làm hắn sinh ra loại xúc động hưng phấn.

"A Diên, lại ngồi xuống sâu chút nữa, rất nhanh liền đến bên trong."

Nhiễm Diên hỗn độn thờ dốt, cả người bị mùi long tiên hương quen thuộc mà xa lạ vờn quanh, cự vật đáng sợ kia rõ ràng ma xát trong huyết thịt mẫn cảm, thuốc mỡ trơn trượt có chút lạnh lẽo, hoa nội sâu thăm ướt nóng không nhịn được co rút lại run lên.

"Ngô!" Quý Thịnh kêu rên một tiếng, ánh mắt tuần nỹ chứa sự ảm nẫn nói không nên lời, ôm lấy vòng eo thon thả của Nhiễm Diên rất nhanh liền mất khống chế.

Nắm chặt chân nhỏ mềm nộn của nàng, hấn hưng hăng thẳng lưng hướng chỗ sâu trong mật huyết va chạm, côn thịt để ở nửa đường nơi hoa kính bỗng nhiên cường ngạnh căng nhập, khi quy đầu đánh vào trên hoa tâm đâm mị, hai người đồng thời hô lên.

"A!"

Một cái là quá trưởng mẫn, một cái lại là vui sướng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cắm Đến Tận Cùng

Gió mang theo hương hoa đào lay động rèm châu sau cửa sổ, tiếng nữ nhân ai uể dâm hô đứt quãng truyền ra, hơi thở nam nhân nặng nề hưng phấn, càng ngày càng kịch liệt.

Cự long to lớn hung ác không ngừng thâm nhập, Nhiễm Diên bị đâm phập phồng kịch liệt, hai chân nhí kiêu nhỏ kẹp chặt bên hông Quý Thịnh, tăng tăng vương bào không kịp cởi ra hoàn toàn hỗn độn, che dấu cự vật đáng sợ nhất giữa háng.

"Ô ô! Quá nhanh a ~"

Sâu kín trong huyết nội tê trướng làm Nhiễm Diên thống khổ rên rí, nhiều lần bị côn thịt lớn thao thiếu chút nữa ngồi không được, bản năng dùng tay vòng ôm lấy cổ Quý Thịnh, ở trong lòng ngực tùy ý xóc nảy.

Thuốc mỡ hòa lẫn với mật nước khiến vách trong hoa huyết trở nên trơn ướt, mị huyết nhỏ dâm nị vô cùng, một tia mát lạnh cuối cùng cũng bị sóng nhiệt vùi lấp, gất gao kẹp mút gân xanh nổi trên côn thịt, huyết đạo nóng bỏng co rút liên tục.

"Nói, muốn Bồn Vương hay không?"

Quý Thịnh hãy còn nhớ đến câu nói "không muốn gì" mới vừa rồi của Nhiễm Diên, giữa trán rộng mồ hôi nóng đầm đìa, mím môi mỏng dùng đôi tay bóp lấy tuyết đồn của nàng, phân thân thẳng tắp cắm ở chỗ sâu trong bụng nàng.

"A ngô ~ muốn, muốn ~ nguoi cầm chậm một chút....."

Tư thế cười ngửa kia vốn làm dương cụ thô dài tiến vào càng sâu, Nhiễm Diên cong vòng eo ngẩng cổ thét chói tai, mông nhĩ kiều nộn rung mình không ngừng, chỉ cảm thấy hoa huyết sắp bị côn thịt lớn thao hồng, cổ cổ nhiệt dịch kỳ dị theo động tác quy đầu rút ra tràn ở huyết khẩu.

"A Diên chảy thật nhiều nước, biết không? Ngày xưa khi ở trong mộng làm nàng, nàng chính là có bộ dáng đầm đìa như vậy, khóc cầu ta hung hăng thao nàng, cầm đến tận cùng bên trong."

Bị trục xuất khỏi thượng kinh một năm, những ngày không thể gặp Nhiễm Diên, sự cố chấp của Quý Thịnh không thể kiềm chế, may mà hàng đêm có thể mơ thấy nàng, tư thế dụ ngoạn dâm mị nằm dưới thân hắn, tùy ý hắn thao làm, nhuyễn ngọc ôn hương mơ hồ mà chân thật, là điều duy nhất khiến hắn vui bất nhớ nhưng.

Hiện tại, nàng rốt cuộc là của hắn.

"Ngô ~ nguoi im miệng ~ thật trướng!"

Mật huyết bị căng đến cực hạn, bên tai toàn là lời nói hạ lưu của Quý Thịnh, Nhiễm Diên nhìn không được cảm môi khốc nhỏ, búi tóc tán loạn, phấn má ửng hồng, hoa tâm kiều nộn bị đại quy đầu liên tục va chạm đến tê dại nhức mỏi, cung khẩu ần ần mở ra.

Eo thon bị Quý Thịnh bóp sinh đau, giữa thọc vào rút ra xóc nảy, y phục trên thân chật vật điêu tán, lộ ra vai ngọc cùng mảng lớn da thịt tuyết trắng, chỉ thấy lưng ngọc mỹ lệ cùng ngực nhũ no tròn, che kín bởi những dấu hôn xanh tím, mang đến chút mỹ cảm làm nhức.

Đó là dấu vết đêm qua hắn lưu lại, tuyên cáo nàng thuộc sở hữu của hắn.

"A Diên, nàng là của ta, vĩnh viễn....."

Ngâm lấy tuyết nhũ mềm mại rung động, giữa môi lưỡi tràn đầy hương thơm thuộc về nàng, nhiệt tức cường thế của hắn phun lên ngực nàng, khi răng hắn gặm cắn núm vú, Nhiễm Diên nhìn không được hừ nhẹ, cuống quýt dùng tay nhỏ xô đẩy đầu Quý Thịnh.

"Cầu xin nguoi, không cần lộng ~ a a!"

Hắn không ngừng dùng hàm răng cắn, còn dùng đôi tay bắt lấy hai luồng ngực nhũ óanh mềm mại vuốt ve, liếm mút hôn hít khắp tuyết đồn, đau đón cùng sáng khoái đồng thời đánh sâu vào khiến tim Nhiễm Diên như nổi trống, huyết nhĩ vô thức quán chặt côn thịt lớn, mị thịt nóng ướt chặt chẽ co bóp.

Trong phút chốc, Quý Thịnh sừng đến da đầu tê dại, hoa hồ càng mút chặt hắn càng đâm cắm mãnh liệt, xúc cảm kia cơ hồ như có thể chạm đến linh hồn huyền ảo mỹ lệ, trong thờ dốc thô nặng, hắn đem Nhiễm Diên trực tiếp đẩy ngã lên bàn, nâng lên chân nhỏ run rẩy, động thân thật mạnh.

"Thực cứng? Mau bắn ra tới ~ ngô! Bên trong A Diên vừa chặt lại nóng, thật là thoải mái!"

Dương cụ thô to tiến quân thần tốc ở hoa huyết, động tác thọc vào rút ra cuồng loạn đem mị thịt thao đến chảy nước dầm dề, tốc độ cực nhanh, Nhiễm Diên thậm chí đến thanh âm cũng phát không ra, bắt lực mở môi nhỏ đỏ thắm dồn dập kiều suyễn, một đôi con nguoi như hồ thu tràn đầy hơi nước long lanh nhộn nhạo.

Đại quy đầu đối phương hướng va chạm, thân gầy nóng cứng ma sát hoa thịt, đảo lộng phóng túng tạo thành tiếng vang dâm mị.

Phụt phụt phụt.....Bạch bạch bạch!!

Đâm cắm kịch liệt như thế, Nhiễm Diên chỉ cảm thấy cả người đều sắp bị thao bay lên, như rơi vào giữa đám mây, khoái cảm nhục dục tựa sóng gió mãnh liệt ập đến, trực tiếp đem nàng đưa tới đỉnh cao trào chưa bao giờ có, thực cốt mất hồn trí mạng.

"A a a..... Không!!"

Trong bể dục chìm nổi Quý Thịnh cũng đạt được thoải mái cực lạc, mồ hôi nóng trên trán nham từng giọt từng giọt rơi trên ngực nhũ Nhiễm Diên. Rút ra, đỉnh nhập, côn thịt lớn tàn nhẫn cắm sâu xâm chiếm huyết nội kiều nộn ướt át, như muốn đi vào địa phương sâu nhất trong cơ thể nàng.

Hắn khát vọng đến biến thái muốn cùng nàng hòa thành một thể.

"Ta yêu nàng ~ yêu nàng ~ A Diên."

Hắn đè lại cánh tay ngó sen mảnh khảnh của nàng, liên tục hôn nhẹ lên môi má nàng, hơi thở cực nóng quanh quẩn ở bên tai không tan, thanh âm trầm thấp từ tính trần đầy tà mị luyến cuồng, cổ chấp đền không nói nên lời, khoái cảm cao trào như bão cuốn đến, trái tim Nhiễm Diên kinh hoàng nhất thời lơ một nhịp.

Cuối cùng đánh sâu vào, hoàn toàn làm Nhiễm Diên mất đi năng lực tự hồi, chân tâm kiều nộn bị xương hông kiên cố của hắn hung hăng va chạm, một đôi chân ngọc thon dài run run rẩy rẩy ở trong không trung vẽ ra các loại biên độ.

"Ân a! Không cần, không cần cảm! Ô ô ~ bị đâm xuyên! bụng ta....."

Nàng co rút điên cuồng lắc đầu kêu khóc, nam nhân trên người động tác lại càng lúc càng nhanh, côn thịt thao hoa huyết tạo thành một mảnh bọt trắng, âm thủy loạn bắn, ngay khi Nhiễm Diên hít thở không thông thất thanh kêu to, đại quy đầu đáng sợ trực tiếp thao vào tử cung.

Phốc ~

Tinh dịch nóng bỏng trực tiếp bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: A Diên, Trên Mặt Đất Tất Cả Đều Là Âm Thủy Của Nàng

Lại là cổ khoái cảm bị tinh dịch nồng đậm phun trào mắt hôn kia, Nhiễm Diên sáng khoái đến cả người xụi lơ thành bùn, gấp gáp thở dốc, bụng nhỏ chông chát tăng tăng vẩy lụa, căng thẳng co rút lại thừa nhận quá trình tinh dịch của nam nhân bắn vào.

Tiếng mưa rơi tí tách lọt vào tai chỉ còn lại âm thanh vù vù, trên trán mồ hôi nóng ẩm ướt toát ra, phần má hồng nhuận như phát sáng bức người, mắt đẹp mờ mờ hơi nước, trong phòng một mảnh xuân sắc đến hoa ngoài cửa sổ cũng thấy thẹn thùng.

"Tiểu âm nhi tham ăn."

Quý Thịnh cúi thân hình cao lớn xuống, đem phần hông càng thêm gần sát nơi non mịn giữa hai chân của nữ nhân, côn thịt ở trong huyết đạo thông nhuận lại mạnh mẽ xâm nhập một cái, càng nhiều tinh dịch bị dòn vào tử cung. Yêu thương hôn lên trán của nàng, đôi mắt hắc trầm chưa tản tình dục tỏa sáng, tuần nhan mang theo ý cười, thoát nhìn có chút phá lệ làm cần.

"Ngô!" Nhiễm Diên bị hắn làm cho rên rỉ, bản năng ngưỡng cao cổ rung động, lại bị Quý Thịnh mút một ngụm, răng hơi nhay cắn thịt nhí mòng nộn, lưỡi ướt át bỗng nhiên đảo liếm qua mạch máu lưu động, một cổ điện lưu tê tê đại đại lập tức truyền ra.

"Đừng.....A!"

Nàng mới hô một tiếng, nam nhân sức lực như núi trên người phút chốc liền đứng dậy, côn thịt lớn ở huyết thịt chặt chẽ nóng ướt đột nhiên rút từ tử cung ra bên ngoài, dương cụ bắn xong tinh dịch vẫn chưa hề mềm xuống, nóng cứng lõi kéo mị thịt mẫn cảm hấp thụ, trong tiếng nước đầm mị, chỉ nghe "Ba" một tiếng, hai địa phương giao hợp liền tách ra.

Hoa nội không có cự vật thô lớn lấp đầy rốt cuộc có thể co rút bình thường, từng đợt từng đợt chất hỗn hợp ở bụng nhỏ trào ra, mắt thấy bên ngoài hoa huyết kiều nộn sung đỏ nước chảy róc rách, hung khí dưới háng Quý Thịnh lại càng thêm cứng rắn.

Lúc này Nhiễm Diên đã thanh tỉnh vài phần, cuộn tròn người trên bàn, hạ thân trần trụi bại lộ ở trong tầm mắt cực nóng của nam nhân, nhưng càng muốn tránh, thì một mảnh ướt át kia càng bị Quý Thịnh xem đến không sót.

Ngón tay thon dài nhìn không được lướt qua giữa kẽ mông dính đầy âm thủy, Nhiễm Diên vô lực kinh hô, Quý Thịnh không cần cố sức cũng có thể nắm chặt lấy eo liễu đem nàng đặt quỳ trên mặt đất, bộ dáng phong tình đến vô hạn.

Côn thịt lớn vừa rồi mới rút ra, thế nhưng từ phía sau trực tiếp đâm vào hoa huyết, vách trong hoa huyết tiết ra mật thủy, xúc cảm tuyệt diệu quả thực nói không nên lời.

Quý Thịnh thoải mái thở dài một tiếng, âm huyết chặt chẽ nhỏ xinh kia thiên phú dị bẩm mị cốt quyến rũ, mật thủy đầy đủ nóng ướt, mặc kệ là phân thân tiến vào thế nào đều bị hoa thịt gắt gao mút cần co bóp, cho dù chôn sâu trong đó bất động, thịt non cũng giống như cái miệng nhỏ điên cuồng hấp thụ, tăng tăng liếm hút, dụ hoặc trí mạng.

"A a! Ta không cần... Từ bỏ! Ngô!"

Nhiễm Diên còn không kịp phản ứng đã bị Quý Thịnh thủ sẵn eo nhỏ tàn nhẫn thao trên dưới hơn trăm phát, đâm đến nàng chỉ biết mềm người nằm rạp

trên mặt đất, môi nhĩ đỏ thắm tràn ra vụn vật tiếng khóc nức nở.

Yến Quốc thượng võ, nam nhân đa số đều cường tráng như hùng (gấu), sức lực lớn vô cùng, Quý Thịnh là tiêu biểu trong đó, nhìn bề ngoài ôn tồn lễ độ tuần mỷ vô trù, coi ra vương bào lại là một thân cơ bắp hoàn mỹ, chỉ cần một cánh tay hấn ôm, Nhiễm Diên kiều nhu yếu ớt chỉ có thể bị đè ở dưới thân ngoan ngoãn.

"Thực thoải mái đi, A Diên khóc nhiều như vậy, là ta cầm quá mạnh sao?"

Trong lời nói của hấn tràn đầy cuồng ngạo, chỉ thấy đại chưởng để ở hai mảnh phấn mông đem hoa khẩu bị chà đạp quá độ hương hai bên kéo ra, gân xanh trên phân thân nổi rõ, cự long hùng vĩ đỏ tím thọc vào rút ra ở mị thịt, dâm thủy bị thao thành bọt trắng loạn bắn.

Đáp lại hấn chỉ có tiếng khóc phát run của Nhiễm Diên.

"Nàng đời này đều phải bị ta làm như vậy, ngoan một chút, vừa mới ăn nhiều tinh dịch, đồ ở bên trong không ra được, ta giúp nàng đem ra." Hô hấp của hấn có chút hỗn loạn, giọng nói lạnh lẽo réo rất lúc này đầy nhu tình làm người sợ hãi.

Nhiễm Diên bị hấn thao cầm đến thân mình trước sau dao động, chỉ cảm thấy eo như sắp đứt lìa, càng đừng nói đến dương vật chống ở âm đạo kia, nhiều lần hung mãnh thâm nhập vào mảnh thịt non mềm nộn nhất trong hoa huyết, trừ bỏ khóc, nàng thể nhưng còn có ý nghĩ xúc động muốn tiểu.

"Ồ ồ! Không cần cầm, ta muốn.....muốn, muốn tiểu..... A a!"

Lúc này nàng đã bất chấp cảm thấy thẹn, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt lấy tay áo rộng thêu hoa văn, thân trên quần áo hỗn độn nửa cởi, ngọc bội bên hông bị đâm đến "đông đông" rung động, hòa với tiếng nước ướt đầm trong cơ thể truyền ra, khó nghe.

Nội huyết càng ngày càng tiết ra nhiều dâm thủy, Quý Thịnh cuồng đỉnh eo hông, biết Nhiễm Diên là bị cầm đến sáng, một bàn tay to trực tiếp từ bụng dưới nàng sờ đến địa phương hai người giao hợp, lòng bàn tay dính đầy dâm thủy trơn trượt vuốt ve hoa môi, ở khi tìm được đầu âm đế, mới xoa nhẹ một chút, Nhiễm Diên quỳ rạp trên mặt đất liên hét lên.

"Không! Đừng chạm vào nơi đó ~ ngô a ~"

Tiếng hô dồn dập không thiếu âm rung dâm mị, nàng kinh hoàng lo sợ dùng khủy tay phủ trên mặt đất, Quý Thịnh câu môi, bắt lấy đôi cổ tay trắng nõn của nàng kéo ra sau lưng chế trụ, lần thứ hai sờ soạn tới tiểu trần châu cứng rắn.

Hai ngón tay bỗng nhiên vè nắn thịt để sung huyết mẫn cảm nhẹ nhàng xoa lỏng, Nhiễm Diên dưới thân nhất thời liễu mạng gãy giữa, không màng đến thanh âm nàng kêu khóc, hấn dùng lực đạo cùng tốc độ thao lỏng nhanh hơn, mỗi một lần đều trực tiếp đánh vào trên hoa tâm tao mị.

"Không phải muốn tiểu sao? Vậy tiểu ra đi."

"A a a!!!"

Nhiễm Diên bị hấn làm cho phát ngốc, khoái cảm che trời lấp đất tập trung mà đến, dương cụ cầm chặt ních bên trong hoa nội trở thành điểm tựa duy nhất của nàng, thanh âm kêu khóc càng ngày càng yếu, thẳng đến cuối cùng.

Khoái cảm bài tiết nổ tung, nàng hoàn toàn leo lên đỉnh cao tình dục.

Nam nhân phía sau cúi người đè ép xuống dưới, tinh dịch nóng bỏng thuộc về hấn lại lần nữa bắn đầy trong cơ thể nàng, không gian đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy thanh âm hai người thở dốc ái muội, từng tiếng từng tiếng triển miên.

"A Diên, trên mặt đất tất cả đều là dâm thủy của nàng..."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nàng Là Của Ta, Cả Đời Này!

Đây vẫn là lần đầu tiên Nhiễm Diên dùng bữa cùng Quý Thịnh, thời kỳ Xuân Thu còn chưa có bàn tròn, dùng bữa đều là án ki, hai người sống vai ngồi quý xuống đất, eo Nhiễm Diên đau mỏi vô cùng, lười biếng ý lại lên gối dựa dưới tay, không có nửa phần muốn ăn.

Đương thời mọi người chú trọng dáng vẻ, Quý Thịnh đã đổi vương bào mới nghiêm túc quý trước bàn, vén tay áo cầm đũa có thể nói là ưu nhã đẹp đẽ quý giá đến cực điểm, mắt đen tan tình dục khôi phục lại sự lãnh đạm, đem lát cá đặt trong đĩa trước mặt Nhiễm Diên, trầm giọng cười nhẹ nói.

"Ăn chút đi."

Miếng cá mỏng thấu ánh một chút nước sốt, nhìn mỹ vị cực kỳ, Nhiễm Diên lại cực không thích thịt sống, uể oải lắc đầu, bộ điều cấm trên búi tóc mây lắc nhẹ, mày liễu xinh đẹp duyên dáng nhún lại.

Quý Thịnh đơn giản buông đũa xuống, vươn đại chương thay nàng xoa vòng eo nhỏ, trong mắt lạnh lẽo mang tia nhu hòa sâu không thấy đáy.

"Khó chịu sao? Nhưng mới vừa rồi còn câu lấy ta đâu..."

Còn chưa nói xong, Nhiễm Diên liền trừng mắt liếc hắt một cái, nơi riêng tư toan trướng so với buổi sáng còn muốn khó chịu hơn vài phần, may mắn đại chương bên hông lực đạo vừa đủ giúp nàng giảm bớt khó chịu, kỳ thật, nàng thực sự sợ Quý Thịnh, cùng căn hung vật dưới háng hắt kia.

"Mẫu hậu chiêu nàng đi Trường Nhạc Điện có nói gì không?"

Hắn giống như vô tình hỏi một câu, Nhiễm Diên mắt đẹp hơi liếm, nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Đại Vương đây là biết rõ còn có hỏi sao?"

Thanh âm có chút nhu nhược vô lực, dừng ở trong tai Quý Thịnh liền như lông vũ, mềm mại khuấy động trong lòng, tay to xoa ở bên hông nàng bỗng nhiên nhẹ xuống vài phần.

"Mẫu hậu chính là người như thế, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, Bôn Vương tự khắc sẽ bảo vệ nàng chu toàn, còn về Tiêu Tự kia.... Nàng cũng đừng có làm gì vọng động."

Quý Thịnh không phải kẻ hèn nhát như Trọng Tuyên, hắn bị cắt đứt đường lui nhưng vẫn có thể xoay đổi cục diện, trở về thượng kinh trở thành Yến Vương, đủ để chứng minh thủ đoạn của người này, trong thời gian ngắn ngủi nửa tháng hắn đã chấp chương hết thầy vương quyền, tiền triều hậu cung không có việc gì là hắn không biết.

Nhiễm Diên cười nhạo một tiếng, trong mắt dâng lên tấn ý trào phúng, câu cuối cùng kia của hắn rõ ràng chính là muốn nhắc nhở nàng.

"Ta nếu không nghe lời, Đại Vương chẳng lẽ cũng muốn gọi người băm tay của ta?"

Lời này của nàng chứa đủ hận ý, hiện rõ xa cách, Quý Thịnh chậm rãi thu hồi tay, dưới ánh sáng dạ minh châu khuôn mặt tuấn mỹ hơi lạnh, nhìn về phía Nhiễm Diên trong ánh mắt cũng nhiều thêm vài phần sắc bén: "Sao nào, giờ nàng lại còn muốn tức giận đấu trí với Bôn Vương?"

Nhiễm Diên ghét hắn hận hắn, đều là việc có thể lý giải, là hắn phá nát mộng Thái Hậu của nàng, thậm chí chiếm đoạt nàng, nhưng Quý Thịnh không hối hận khi làm như vậy.

"Nàng thật sự cho rằng Trọng Tuyên sẽ đưa nàng lên làm Thái Hậu?"

Nói đến chỗ này, Quý Thịnh thể nhưng không giận mà còn bật cười, nơi ánh mắt mơ hồ toát ra lãnh khốc kiêu căng, mang theo một tia khinh miệt, tựa như vô tình công kích sự thiên chân của Nhiễm Diên.

Nhiễm Diên tính tình không tốt, nhưng nàng không phải ngốc tử, người thông minh phải biết xét thời thế, lúc này nếu như phản bác Quý Thịnh, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp với hắn, hiện giờ hắn đã là Yến Vương, nàng không có khả năng chống đối lại hắn.

"Đại Vương vẫn là nên dùng bữa đi."

Lui một bước trời cao biển rộng, nàng thế nhưng chưa quên đầu Trọng Tuyên là như thế nào xuất hiện ở trước mặt nàng, Quý Thịnh cái tên biến thái này, không thể dễ dàng trêu chọc vào.

Nhiễm Diên con mắt sáng khê nhúc nhích, lấy đũa của Quý Thịnh gấp đồ ăn cho hắn cũng coi như là khom lưng cúi đầu, nào ngờ, Quý Thịnh chậm chạp không tiếp, một đôi mắt như sói nhìn chăm chú nàng, nhìn đến người nàng sồn tóc gáy.

Thật lâu sau, chỉ nghe hắn nói: "Cũng đúng, thông minh như Phu nhân, sao có thể dễ dàng tin tưởng Trọng Tuyên, cho nên mới chuẩn bị sẵn đường lui đi Cao Lê thành?"

Cao Lê!

"Người đã làm cái gì?!"

Ngay cả bản thân Nhiễm Diên cũng không phát hiện ra, thanh âm lúc này của nàng có bao nhiêu run rẩy.

Quý Thịnh cười lạnh, hắn vốn không muốn nói, nê hà Nhiễm Diên là tiểu đã miêu không hiểu thuần phục cùng nghe lời là gì, tàn nhẫn cắt đứt ý niệm cuối cùng của nàng, mới là chuyện hắn nên làm.

"Bôn Vương đã thay đổi người ở Cao Lê thành, ta nói rồi, trừ bỏ ở bên cạnh ta, nàng nơi nào cũng không được đi."

Nhất thời, mắt Nhiễm Diên trừng như sắp nứt ra, lửa giận trong khoảnh khắc bùng nổ, đem đũa ngọc trong tay hung hăng ném xuống nền đá cẩm thạch, đứng bật dậy, không kiềm chế được cao giọng mắng: "Quý Thịnh nguoi, cái kẻ điên này!"

Cao Lê thành là vương bài cuối cùng của Nhiễm Diên, nàng hầu hạ lão Yến Vương hai năm, ông ấy tuy không thể giao hợp được nhưng lại vô cùng sùng

ái nàng, không chỉ ban Cao Lê thành cho nàng, còn âm thầm cho nàng ba ngàn giáp vệ, mỹ nhân trong loạn thế là không có kết cục tốt, lão Yến Vương biết rõ điều này, vì vậy mới cho Nhiệm Diên sự đảm bảo lớn nhất, đây là việc vốn không ai biết được.

Nhân tâm là thứ khó đoán nhất, cũng là thứ khó có thể tin tưởng, cho nên Nhiệm Diên căn bản không tin Trọng Tuyên, để ngừa vạn nhất, nàng chuẩn bị hai đường. Sau khi sự thành, nếu Trọng Tuyên tuân thủ hứa hẹn, nàng liền an an ổn ổn làm Thái Hậu của nàng; còn nếu Trọng Tuyên vi phạm lời thề, nàng liền rút đi Cao Lê thành, có ba ngàn giáp vệ thủ thành, cũng đủ để nàng quản lý một thành cả đời.

Thế nhưng, Quý Thịnh không chỉ đã biết đến Cao Lê thành, còn đôi người của nàng!

"Người dựa vào cái gì mà làm như vậy! Người đã có được ta, vì sao còn muốn đem đồ vật cuối cùng của ta lấy đi!"

Nhiệm Diên rất ít khi tức giận như thế, cắn răng mắng hán chỉ hận không thể cầm dao chém giết Quý Thịnh, người kia một lúc lâu sau mới lười biếng đứng dậy, tư thế thân nhiên phóng túng, Nhiệm Diên nghĩ cũng không muốn nghĩ liền giáng một cái tát về phía hán.

"A!"

Cổ tay mảnh khảnh bị hán bắt lại ở giữa không trung bóp chặt, động tác cường thế như muốn đem xương cổ tay nàng niết vụn.

"Dựa vào cái gì? Nhiệm Diên, Bồn Vương nói lại một lần cuối cùng, nàng là của ta, cả đời này!"

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thề!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hán Cố Cháp Bá Đạo

lòng nàng mới tạm tan đi vài phần.

"Được rồi, đều đi ra ngoài đi."

"Dạ."

Nằm giữa chăn gấm mềm mại, Nhiệm Diên lăn qua lộn lại một hồi vẫn không ngủ được, trong đầu tất cả đều là Quý Thịnh kẻ điên kia, thẳng đến khi bên tai vang lên một trận tiếng nổ lớn vang vọng, nửa bên cung thất tựa hồ đều rung lên, trong lòng nàng căng thẳng, chui ở trong chăn trùm kín đầu.

Nàng sợ hãi sấm to như vậy.

Ầm ầm! Liên tiếp vài trận tiếng sấm nổ ra, Nhiệm Diên trốn ở trong chăn mồ hôi nóng rùng rùng, đại khái là quá căng thẳng, thế cho nên chưa từng phát hiện góc chăn phía sau bị người nhấc lên, tận đến khi một cánh tay cường tráng hoàn toàn để lên eo nàng, nàng mới giật mình hô một tiếng từ trong chăn chui ra ngoài.

".....Người không phải đi rồi sao?"

Ở trong chăn hồi lâu, má đào phấn hồng một mảnh, mắt đẹp trùng lớn mờ mịt hơi nước, trong kiêu mị lộ ra tia yếu ớt không dễ phát hiện, bộ dáng bất lực đáng thương này, không khỏi làm Quý Thịnh nhớ tới khi còn nhỏ, trong điện của mẫu hậu nuôi một con thỏ con, đôi mắt hồng hồng ngậm nước, mềm mại đáng yêu đến mức chỉ muốn liên tục xoa nắn mặt béo đầy lông xù.

Ngón tay thon dài thay nàng lau đi mồ hôi nóng ướt át trên trán, mắt đen u trầm theo bản năng né tránh cặp mắt nàng, chầm chậm nói: "Bồn Vương chỉ là không muốn dính mưa nên mới quay lại."

Kẻ lừa đảo, Nhiệm Diên nhìn góc ngoài áo bào, mặt trên rõ ràng còn có dấu vết nước mưa ướt nhẹp, không cần nói cũng biết hán chắc chắn là đi nửa đường rồi quay lại.

Quý Thịnh bỗng nhiên duỗi tay, đem Nhiệm Diên ôm vào trong lòng, lồng ngực nóng ấm rộng lớn ôm chặt tiểu nhân nhi kiêu mềm, tay to nhẹ dán lên lưng nàng, cảm đặt lên đỉnh đầu nàng, thả ra một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy.

"Còn đau phải không?"

Không còn khí thế giường cung bật kiếm của lúc trước, lãnh khốc sắc bén thoáng biến thành lơ đãng ôn nhu, khiến lòng Nhiệm Diên bỗng chốc mềm nhũn, hơi cự người tách khỏi lồng ngực cường thế của hán một chút, trong mũi tất cả đều là mùi long tiên hương của hán, dưới ánh sáng chiếu rọi, bên trái khuôn mặt trắng trẻo của hán còn lưu lại dấu tay nàng.

Một cái tát kia nàng đã dùng hết sức lực, Nhiệm Diên bỗng nhiên muốn cười, lại nhin xuống xúc động cong môi, đau nhức nơi cần cổ đúng lúc truyền đến.

"Tất nhiên là còn đau."

Ngữ khí nàng không tốt lại còn khó nén chút ý tứ giận dữ, Quý Thịnh an tĩnh chăm chú nhìn nàng trong lồng ngực, cánh tay lại tăng thêm lực ôm nàng, mềm mại của nàng, hương thơm của nàng, tất cả đều là ma chướng của hắn.

"Sẽ không có lần sau."

Trong yên tĩnh, một đạo tiếng sấm ầm vang, ôm lấy thân thể đang co rúm của Nhiễm Diên, Quý Thịnh ở giữa trán nàng chậm rãi ấn xuống một nụ hôn, môi mỏng lại dờn xuống cắn vành tai nàng, hơi thở nóng bỏng dần dần đem nàng cắn nuốt.

"A Diên, vĩnh viễn đừng rời khỏi ta."

Đây là sự cố chấp bá đạo nhất của Quý Thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Bê Hạ, Không Thế!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Có Người Quân Tử, Chẳng Thế Nào Quên

Edit: Han

Sau cơn mưa trời lại sáng, ngoài điện trăm hoa khoe sắc, cây cối xanh um tươi tốt, nước mưa đọng lại trên những mái cong của lầu các nhỏ giọt, thỉnh thoảng có bông hoa đào rụng bay theo gió, Nhiễm Diên dựa người vào lan can, nhìn ảnh ngược trong làn nước chảy róc rách lượn lờ.

Nơi xa có tiếng cung nhân cười đùa vui vẻ, thời tiết này Băng Cung quả thực vô cùng rực rỡ, được Nhiễm Diên cho phép nên có người chèo thuyền vào hồ hái sen, đài sen cùng ngó sen được lấy rồi chia cho mọi người.

"Phu nhân cũng ăn chút ngó sen ngọt đi."

Nữ Âm bê bàn sơn qua, từng miếng ngó sen trắng như tuyết, được cắt thành mảnh nhỏ rải lên trên chút mật hoa quế, mùi vị thơm ngọt nhẹ nhàng tản ra, đây là đồ ăn Nhiễm Diên yêu thích nhất trong năm.

Đương lúc cầm lấy đĩa ngọc, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng ca êm ái từ ven hồ sen truyền đến...

"Chiêm bi Kỳ ức, lục trúc thanh thanh ~ Hữu phi quân tử, sung nhĩ tú oanh ~ Hội biên như tỉnh~"

(Trông kia trên khuỷu sông Kỳ, bờ tre rậm rạp là đà bền dai~ Có vua văn nhã anh tài, Tú oanh đá quý che tai đeo vào ~ Mũ da ngọc sáng như sao~) *

Thanh âm nàng kia ôn nhu uyển chuyển, giọng hát thanh thúy, lời ca thể hiện sự ca ngợi cùng tình yêu mãnh liệt. Nhiễm Diên mỉm cười buông đĩa, hướng ven hồ đi đến, càng đến gần tiếng ca kia càng trở nên rõ ràng hơn.

"Sắt hễ hạn hê, hách hê hoán hê ~ Hữu phi quân tử, chung bất khả huyền hê ~"

(Xem người thận trọng lại giàu nghiêm trang, Hiển vinh danh tiếng rõ ràng ~ Có vua văn nhã hiền ngang đây rồi, Rốt cùng dân chẳng quên người) *

[* Được trích từ Kinh Thi (dạng thơ nhưng được phổ nhạc), bản dịch của Tạ Quang Phát.]

Nhiễm Diên dừng chân nhìn lại, chỉ thấy nữ tử kia mặc váy dài thân hình yếu điệu, đứng thẳng ở đầu thuyền, ôm vài cành sen hồng, xướng ca thập phần uyển chuyển. Lời ca nói về mỹ nam tử thận trọng, hiền ngang, mạnh mẽ, có chút ngang ngược, trong đầu Nhiễm Diên thế nhưng lại nghĩ đến Quý Thịnh.

Khi thì trang trọng uy nghiêm, khi thì ưu nhã cao quý, khi thì kiệt ngạo khó thuần, người đã gặp qua hắn chỉ sợ đều không thể quên được.

"Sao lại dừng?"

Tiếng ca đột nhiên im bật, Nhiễm Diên nhú mày nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ xướng ca kia cung kính đứng thẳng ở đầu thuyền, hướng về phía nàng thi lễ, nàng bắt đầu cười cợt, gợn tay vẫy vẫy thiếu nữ, ý bảo nàng ấy lại đây.

Đội khi nàng kia lên bờ qua đây, Nhiễm Diên đã ngồi quỳ ở ghế mềm trên sập trúc, cánh tay phải tựa vào gối vịn, nhẹ lay động quạt lông đính đá quý trong tay, búi tóc đen bóng mượt mà không được búi lại mà xõa xuống tận ở sau lưng, mỹ lệ đến không nói nên lời, kiêu mị muôn phần.

"Phu nhân."

Nhiệm Diên gật gù đầu, dung mạo thiếu nữ khá thanh tú, đại khái là có chút khấn trương, liên tục cắn môi nhỏ, đôi mắt sáng ngời trộm nhìn về phía nàng, cung nhân bên người thỉnh thoảng khẽ huýt một tiếng.

"Không thể nhìn thẳng Phu nhân."

"Không sao, ngại lại đây." Nhiệm Diên mỉm cười, nắm quạt lông vẩy nàng kia, tay áo rộng thêu huyền diệu hoa mỹ theo gió khẽ vung.

Thiếu nữ thừa "Dạ" theo sau Nữ Âm đi tới bên sập trúc, ngồi quỳ lên đệm, sửa sang lại mọi thứ thật tốt liền đem bó hoa sen hồng phần trong ngực nâng lên, vui vẻ nói: "Đây là hoa sen nô tỳ mới hái lúc này, xin dâng cho Phu nhân."

Ba đến năm nụ sen hơi hé nở màu hồng nhạt, Nhiệm Diên ngắt lấy một mảnh cánh hoa chơi ở đầu ngón tay, sóng mắt liếm điểm xao động, đuôi lông mày nhem ý cười, mỹ sắc lan tràn khắp xung quanh.

"Vừa rồi bài ca ngợi xưng là Vệ phong, người là người Vệ quốc? Tên là gì?"

Thiếu nữ bụng đĩa nhỏ đựng ngó sen mà Nữ Âm đưa cho nàng ấy, mới ăn được một miếng liền cười trả lời Nhiệm Diên: "Nô tỳ là người ở Thượng quận của Vệ Quốc, vốn không có tên, khi nhập Yên Cung, mới được cấp cho một chữ làm tên, gọi là Nhu."

Nhiệm Diên có phần hiểu rõ, thời kỳ này nhiều nữ tử đều là dùng luôn tên quốc gia không có tên riêng, người ở các tầng lớp trên có lẽ còn có tên tự, nhưng nếu là sinh hoạt trong tầng lớp dân chúng lao động hoặc nghèo khổ, khả năng đến chết đều không có một cái tên họ.

"Khúc ca Kỳ ức này là từ đâu học được?"

Thiếu nữ không hề luống cuống, ôm lấy đĩa ngó sen ngọt nhìn hơi ngốc, giọng nói lại mềm mại ngân nga: "Nô tỳ từng đi qua Triều Ca, nữ tử nơi đó đều sẽ xưng ca này, nô tỳ liền nhớ kỹ."

Người Vệ thích phong nhã, mỹ nam tử ở Triều Ca tự nhiên không ít, nữ tử địa phương truyền nhau xưng ca này chẳng có gì lạ, có điều nếu so sánh với Vệ phong, nàng càng yêu thích Trịnh phong, bất luận là về giọng hát hay vẫn là nội hàm, đều cảm thấy tinh tế trữ tình hơn.

"Đi qua Triều Ca, thế người có từng gặp qua nam tử nào như trong lời ca kia?"

Nhiệm Diên vui mừng mỉm cười, trong tất cả mấy chư quốc, địa phương nàng muốn đến nhất đó là kinh đô Vệ quốc - Triều Ca, nếu không phải niên đại này giao thông không tiện lợi, nàng thật đúng là muốn đi xem một chút phen hoa nơi đó được ví "Triều Ca đêm đây cung năm vạn dặm, tám trăm chư hầu hướng Linh sơn"

"Tất nhiên đã gặp qua! Phu nhân có lẽ còn không biết đến phong thái của Vệ Thái tử, toàn bộ nữ tử Triều Ca đều thích hắn." Nhu tính cách rất vui vẻ, đề cập đến mỹ nam có một không hai kia, thần sắc không khỏi hưng phấn tự hào.

"Vệ Thái tử sao?"

Thật ra Nhiệm Diên đã nghe qua danh hào của người này, chư quốc nói đến y tụng xưng một chữ mỹ, tài lược phi phạm, là người kế thừa ngôi vị của Vệ quốc, đáng tiếc chưa từng gặp qua, nên cũng không ghi tạc trong lòng.

Nhu nhưng thật ra gan lớn, buông ngó sen ngọt trong tay, liền không nhịn được thổi phồng lên: "Dịp Tết Thượng Ti, nô tỳ từng chính mắt gặp qua Thái tử, ngài lúc ấy cười ngửa ra khỏi thành, phong tư kinh người...."

Nhu nói chưa xong, Nhiệm Diên liền hướng nàng ấy vẩy vẩy quạt lông, ý bảo không cần nói nữa, Nhu có chút thất thố, tưởng chọc giận Phu nhân, đang muốn quý sắp xuống, lại nghe phía sau truyền đến tiếng hô dài.

"Đại Vương đến!"

Xa xa trông thấy Quý Thịnh mặc vương bào khí tức uy nghi, nhìn hán đến càng lúc càng gần, Nhiệm Diên liền phân phó Nữ Âm: "Mang Vệ Nhu lui xuống đi, lại thưởng cho nàng nhiều ngó sen ngọt một chút."

"Dạ".

Đội Quý Thịnh dầm giày bàn long đến gần sập trúc, cung nhân bên người sớm đã lui ra xa, bỏ giày để vớ bước lên sập, thần nhiên tiến sát tới bên cạnh người Nhiệm Diên, duỗi ra tay dài liền cường thế đem nàng ôm vào trong ngực, việc đầu tiên hắn làm, đó là xem xét vết bầm trên cổ nàng.

"Tan hết rồi, A Diên hôm nay thật đẹp."

Cổ tuyết trắng nõn, vết tay bóp ngày ấy đã hoàn toàn biến mất, vòng lấy eo thon như liễu của Nhiệm Diên, Quý Thịnh vẫn là khó gặp được vào ban ngày mà nàng không búi tóc, tóc đen như thác nước buông xõa trên vai, nửa che má hồng như hoa, lại càng hiện lên vẻ thanh nhã kiều diễm.

Hắn hơi mỉm cười, môi mỏng dán lên khoe môi nàng, chỉ thấy ngọc dung ôn nhuận chậm rãi nhiễm một tầng sắc đỏ hồng, mùi thơm phiêu tán.

Tay nhỏ Nhiệm Diên để ở trước ngực hắn hơi hơi xô đẩy, lúm đồng tiền như chớp nở: "Đại Vương xử lý xong chính vụ rồi?"

Kể từ sau đêm đó, quan hệ của hai người hòa hoãn đi nhiều, Nhiễm Diên phát hiện chỉ cần nàng nghe theo Quý Thịnh, thằng nhãi này sẽ không nổi điên, lúc không tức giận Quý Thịnh ôn như như quân tử, quan tâm săn sóc chu đáo mọi mặt.

Nhưng Nhiễm Diên biết, đây đều là biểu hiện giả dối, người nam nhân này biến thái từ trong xương cốt, vô pháp hủy diệt.

"Hôm nay phong cảnh rất đẹp, ta qua đây bồi nàng."

Bạn đang đọc truyện *Bệ Hạ, Không Thể!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.